ஞாயிறு வெளியீடு
ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 5 — தனிப் பிரதி 0—1—3
இலங்கை 10 சதம் — மலாய் நாடு 8 காசு
REGD. No. M. 4642

திராவிடநாடு

மலர் 5 | காஞ்சிபுரம் 11—8—46 | இதழ் 15

"நாம் இருவர்"

நாடகமல்ல!.

அரக்கோணம்,
1-7-46.

அறிவிற் சிறந்த பெரியீர்!

ஏழை அனாதைப் பெண் உம்மிடம் தயவுடன் கேட்கும் விண்ணப்பம் யாதெனில்:—

E. ஏசுதாஸன் குமாரத்தியாகிய யான் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.வகுப்புவரை அரக்கோணத்தில் ஸி. எஸ். எம். உயர்தரப்பாடசாலையில்படித்தேன். என்தகப்பனுர் ஓர் அன்றாடக்கூலி வேலை செய்பவர். ஆதலால்எங்கள் குடும்பமோ ஓர் ஏழைக்குடும்பம். இவ்வளவு கஷ்டங்களிடையேயும் என் ஏழைதகப்பனுர் என்னைப் பத்தாவது வகுப்புவரை மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கவைத்தார். நாங்கள் ஆதிதிராவிடர்கள். நான் பத்தாவது வகுப்பு பாஸ் பண்ணிவிட்டால் எனக்குக் கல்லூரியில் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை பிறந்தது. ஆதலால் நான் வேலூரிலுள்ள ஊர்ஹீஸ் கல்லூரியின் பிரின்ஸிபாலுக்கு விண்ணப்பமெழுதிக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் எனக்கு ஒரு விண்ணப்பதாரர் மனுவொன்றை அனுப்பினுர். ஜூன் மாதம் 15-ம்தேதி 46ம் வருஷம் நான் அந்த மனுவைப் பூர்த்தி செய்து ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் கட்டணம்ரூபா 2-ம், என் விலாசம் கொண்ட ஒரு போஸ்ட் கார்டும் வைத்தனுப்பினேன். அந்தரெஜிஸ்ட்ரேஷன்கட்டணம் ரூ2 ஜூன்மாதம் 17-ம் தேதி பெற்றுக்கொண்டதாக அந்த பிரின்ஸிபாலிடமிருந்து ஒரு சீட்டு வந்தது.பிறகு ஜூன்மாதம் 21-ம் தேதி ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் கட்டணமாகிய ரூ. 2. வாபஸாகிவிட்டது. முதலில் பெற்றுக்கொண்டேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு ரூ. 2. வாபஸாகிவிட்டது என்றதைக்கேட்டவுடன் என் ஏழை, பேதைமனம் அனலிலிட்ட புழுவெனத் துடியாத்துடித்தது. ஏனெனில் ஒருவேளை எனக்குக் கல்லூரியில் இடம் இல்லையோ என்னமோ என்று எனது புண்பட்ட நெஞ்சம், அங்கலாய்த்துக்கொண்டது. எனக்குக் கல்லூரியில்படிக்க இடம்இல்லை என்றுவது அல்லது உள்ளது என்றுவது எனக்கு ஒருவிதத் தகவலையும் அந்த பிரின்ஸிபால் தெரிவிக்கவில்லை. ஒருவேளை, கல்லூரியில் போய்சேரும் போதுதான் இந்த ரூ. 2-ஐயும் சேர்த்துக்கட்டி விடவேண்டுமோ என்று நான் நினைத்து வாளாக இருந்துவிட்டேன். படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை என்மனதில் தூண்டவே நான் மறுபடியும் ஜூன் மாதம் 23-ம்தேதிஒருகடிதமெழுதி அதில் எனக்குக் கல்லூரியில் இடம் இருக்கிறதா இல்லையா என்றுகேட்டெழுதியிருந்தேன். அதற்கும் அந்த பிரின்ஸிபால் ஒருவிதத் தகவலையும் எனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. ஜூன் மாதம் 22-ம்தேதிக்குள் எல்லா விண்ணப்பதாரர்களின் மனுக்களும் வந்து சேர்ந்தாகவேண்டுமென்று ஊர்ஹீஸ் காலேஜ் பிரின்ஸிபால் ஒரு சர்க்குலர் அனுப்பியிருந்தார். ஆதலால் இவ்வளவு நாட்கள் ஆகிவிட்டதால் நமக்கு வேலூரில்தான் இடம் கிடைக்குமென்று நம்பிவிட்டேன். படிப்பின் ஆசைஎன்னைமறுபடியும் மறுபடியும் தூண்டவே நான் ஜூன் மாதம் 25-ம்தேதி ஒரு கடிதம் எழுதி அதில் என் விலாசம் கொண்ட போஸ்ட்கார்டு வைத்து அனுப்பியிருந்தேன். ஏனெனில் எனக்கு உடனே பதில் தெரிவிப்பார்கள் என்று நினைத்தே அவ்விதம் செய்தேன். ஆனால் எனது எண்ணங்களைத் தகர்த்தெறியும்படியாக ஜூன்மாதம் 28-ம்தேதி எனக்கு வேலூரிலுள்ள ஊர்ஹீஸ்காலேஜில் இடம் இல்லை என்ற துக்ககரமான போஸ்ட் கார்டு வந்தது. அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கும்போதே என் இதயம் வெடித்துவிடும்போலிருந்தது. காருண்ய பிரின்ஸிபால் இந்த ஏழைப்பெண் மீது இவ்வளவு இரக்கம் வைத்ததற்கு என்மனம் இன்பமிலா துன்பமடைந்தது. எனது கல்வி ஓடையானது உருண்டு திரண்டு ஓடிவரும்போது அந்த புண்ணிய வானுகிய பிரின்ஸிபால் ஜாதிமதபேதம் என்கிற அணையைப்போட்டு மடக்கிவிட்டார், அந்தசிறு ஓடையானது தனது வேகத்தையும் நீர்ப்பெருக்கையும் நிறுத்திக்கொண்டு எங்கே போவது என்று தெரியாமல் இப்போதுதேங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அணையை எடுப்பதற்கு ஏதாவது வழியை, காவாது மழையைப் பொழியும் அந்தக்கார்மேகமாகிய வள்ளல் காண்பித்தால் அந்த சின்னஞ்சிறிய நீரோடை ஜென்ம சாபல்யமடையும் என்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லை.

அதிருஷ்டமும், ஆராய்ந்தறியும் சக்தியும் வாய்ந்த அந்த ஊர்ஹீஸ் காலேஜ் பிரின்ஸிபால் எனக்கு முன்னுடேயே அங்கு இடமில்லை என்று தெரிவித்திருந்தால் நான் வேறெந்தக் கல்லூரிக்காவது எழுதிப்போட்டிருப்பேன். இப்போது நான் இதுவுமின்றி அதுவுமின்றி இரண்டும் இல்லாமல் இருக்கிறேன். மதராஸ் கல்விமந்திரி ஸ்ரீ. அவினாசிலிங்கத்திற்கும், வேலூர் ஜில்லா கல்வி காரியதரிசிக்கும், வேலூர் பிரின்ஸிபாலுக்கும் 28-6-46-ல் மேற்சொன்னதைப் போன்ற கடிதங்கள் எழுதியுள்ளேன். அவை ஒன்றிற்காவது இன்றளவும் பதில் கிடைக்கவில்லை. இன்று (1-7-46) மதராஸ் மேயர் ராவ்பகதூர் என். சிவராஜ்யுடைய மனைவி ஸ்ரீமதி. மீனும்பாள் சிவராஜிக்கும் இன்று ஒருகடிதம் அனுப்பியுள்ளேன்.

என்தகப்பனுர் 1923-ம் வருஷத்திலிருந்து அதாவது ஈ. வெ.ராமசாமிப்பெரியார் திராவிடநாடு எழுதியதிலிருந்து இதுபரியந்தம் திராவிடநாடு என்கிற பேப்பரை வாசித்து வந்ததால் தான் என்னை இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் பத்தாவது வரை படிக்க வைத்தார். இதுவரை என் உள்ளம் பக்குவப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. நீவிர் ஆற்றலுடன் 30—6—46—ல் எழுதிய கல்வி நீரோடை என்னும் கட்டுரையைப் படித்தவுடன் என்மனது அளவிலா ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியது. இவ்வித உணர்ச்சியுடன் எழுதிய தங்கள்மேல் என[illegible]க்கு அபிமானம் ஏற்பட்டது. நீர் [illegible] "கல்வி நீரோடை"யில் சொல்[illegible]யுள்ள பிரகாரம் கல்லூரியில்தான் எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவுபுகட்டப்படுகிறது என்றீர் [illegible] ஆனால் அந்த உரிமை எனக்கேன் அளிக்கப்படவில்லை? ஒருவேளை நான் தாழ்த்தப்பட்டோரின் இனம் அல்[illegible]வது ஒதுக்கப்பட்டவரின் இனம் அதாவதுபடிப்பவராத இனத்தை[illegible] சேர்ந்தவள் என்றும், ஏழைக்கு[illegible]பத்தைச் சேர்ந்தவள் என[illegible] அந்த பிரின்ஸிபால் நி[illegible] கொண்டார் போலும். [illegible]கூடவா இந்த ஜா[illegible] டுக்கட்டை இருக்[illegible] அரியப் பார்ப்ப[illegible]

(அ[illegible]

கவிஞருக்குக் காணிக்கை

புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன் அவர்கட்குத் தமிழர்தந்த நிதியைத் தோழர் அண்ணுதுரை அளிக்கிருர்.

Best copy available.

மூல வியாதிகளுக்கு யௌவன பிராஷ்

கருணைக்கிழங்கு லேகியம்! ஆப்ரேஷன் பயன்தராது

மூல முளைகள், ரத்தம், சீழ்வடிதல், குத்து, வலி, மலபந்தம், வாய்வு பவுத்திரக் கட்டிகள், 3-வேளை மருந்தில் உபத்திரவங்கள் தணிந்து சுகம் காணலாம். இதுபோல் எந்த மருந்திலும் சுகம் காணமுடியாது.

12 நாள் யௌவன பிராஷ் ரூ. 3 சரஸ்வதி வைத்தியசாலை பழனி, S. I.

ஸ்டாக்கிஸ்ட்ஸ்:—

T. N. சொக்கலிங்கம்பிள்ளை மருந்து ஷாப் மதுரை.
தி. மெடிகல் & ஜெனரல் ஸ்டோர் ஏஜன்ஸி பொள்ளாச்சி.
Banjo Pharmacy, மருந்துஷாப் உடுமலைப்பேட்டை.
சரஸ்வதி மெடிக்கல் ஸ்டோர், நாமக்கல்.

நாம் இருவர்

1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அழிந்தால்தான் நமக்கு விடுதலை ஏற்படும். பொதுமக்கள் செலுத்தும் வரிப்பணத்தில் நம்தேபெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும் சர்க்கார் படிப்பில் காட்டும் சலுகையில் நம்முடையதுதான் கல்வியில் குறைந்த பாகமாயுளது. அந்தோ! இவ்வநீதி அழியும்காலம் என்ருே?

வேலூர் ஊர்ஹீஸ்காலேஜ் பிரின்ஸிபால் எனது கல்வி நீரோடை வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடா வண்ணம் அணைபோட்டுவிட்டார். இதற்கு எவ்வித முயற்சியெடுத்தால் அந்த காலேஜில் இடம் பெறலாம் அல்லது நான் வேறெந்த காலேஜிலாவது சேர தாங்கள் சலுகை காட்டவேணுமாய்த்தயவாய்க்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று தெரியவில்லை. தாங்கள் வழிகாட்டினுல் அதன்படியேநடக்க சித்தமாயுள்ளேன். எனக்கு காலேஜில் இடம் கிடைக்காதது என் தப்பா அல்லது ஊர்ஹீஸ்காலேஜ் பிரின்ஸிபாலின் தப்பா? இதற்குத்தக்கபடியான நடவடிக்கையைத் தாங்கள் எடுக்கவேண்டும். அடுத்த மலரில் இதைப்பற்றித் தாங்கள் அவசியம் எழுதவேணுமாய்க்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்த வாரம் அவசியம் நான் இதை எதிர்பார்ப்பேன்.

இன்னும், குடியரசு, உதயசூரியன், விடுதலை முதலிய பத்திரிகைகளுக்கும் இதைப்பிரசுரம்செய்து நான் கேட்டதின் பதிலையும், மேல் படிப்புக்கு திராவிட மக்கள் போகாதவாறு தடுக்கும்காருண்ய மக்களைப் பற்றியும் அவர்களின் ஊழல்களைப்பற்றியும்எழுதவேண்டுமாறு மிகமிகதயவாயும் அதிவணக்கத்துடனும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
தர்ம்பாக்கியவதியும்,
ஏழை அனுதைச் சிறுமியுமான,
Y. இருதயம்.

●

இது ஒரு கற்பனைக் கடிதமல்ல! உண்மை! உள்ளம்ஒடிந்த ஏழைச் சிறுமியின் இருதயஒலி. படிக்க வேண்டுமென்ற அவா—அதற்குத் தேவையான பக்குவம் இருக்கிறது; முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனுல் கல்லூரியில் இடமில்லை.

"பிராமணு படிக்கிரு படிக்கிரான்னுவெறுமனேகூவிண்டிருப்பானேன், இவாளையார் படிக்க வேணுமென்கிரு?" என்று பேசுபவர்கள்உண்டு. இதோ, தோழியர் [illegible]ருதயப் படிக்க விரும்புகிருர்—[illegible]டயவில்லை-இடமில்லை.இதுபோல் [illegible]ற்றவர்களின் தொகை எவ்[illegible]ா! ஏன் இந்தநிலைமை?நாட்டு[illegible]ற்றம், கல்விவளர்ச்சியைப் [illegible]து என்றுமேடைகளிலே [illegible] சமூகத்திலே காணப்[illegible]ள், பிளவுகள், மாச்[illegible]ம், கல்விவளருமே யானுல் ஒழிந்துபோகும் என்று போதனையும் புரிகிருர்கள். ஆனுல் பழங்குடிப் பாவைக்குக் கல்லூரியில் இடமில்லை.

கல்விகுறித்து நாம் முன்பு எழுதிய கட்டுரையில், இந்தமாகாணத்திலே,

"கல்வியறிவில் பார்ப்பனர்கள் மற்ற வகுப்பினரால் எட்டிப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு முன்னேறியுள்ளனர்"

என்று சர்க்காரே குறிப்பிட்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டினேம். சமூகத்திலே 100க்கு மூன்ருக உள்ள ஒரு பிரிவுமட்டும், இந்த நிலை அடைந்து வர, சமூகத்தின் முதுகெலும்பாகஉள்ள மற்ருேர் வகுப்பிலே ஒருபெண்ணுக்குக் கல்லூரியில் இடமும்கிடைப்பதில்லைஎன்று நிலைமை இருக்குமானுல், நாடுஉருப்படும் என்ரு பொருள்! கோபமின்றித் தேசியத் தோழர்கள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும், கல்லூரிகளில், படிப்பிலே பின்னணியில் தங்கிவிட்டவகுப்பினருக்கு வசதிகளும் சலுகைகளும் செய்து தரும் நீதிமுறை இருக்குமானுல், இருதயம் வாடி இருந்திருக்க முடியாதல்லவா? இந்தமுறை தேவை என்று நாம் வற்புறுத்தும்போது, "கல்வித்துறையிலுமா வகுப்புவாதம்" என்று கொதித்தெழும் அன்பர்களைக் கேட்கிருேம், இதுசரியா? கடிதத்திலே, ஒருமங்கையின் மனம் படம்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, நாட்டு நிலைமை திட்டப்பட்டிருக்கிறது, நமது கல்வி முறையின் "ஓட்டை ஒடிசல்" விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதனை நிறம்பிய இந்த நிலைமைகளைக் கண்டதால்தான் மராட்டிய மதிவாணர் கான்டேர்கார், "கல்வி என்பது தண்ணீர். அதைச் சமூகவிருட்சத்தின் வேரில் ஊற்றினுல் நம் வேலை ஆகிவிட்டது, என்று நினைத்தேன். ஆனுல் இந்த மரத்தின் வேரிலுள்ள ஜாதித்துவேஷமும் பேதபுத்தியும், பணத்துக்கு அடிமைத்தனமுமாகிய புழுக்களா அதை வளரவிடப் போகின்றன? இந்தப்புழுக்கள் சாக வேண்டும்" என்று எழுதினுர்.

கல்வி, சமூகப்பிணிகளை எல்லாம் போக்கும் மருந்தாம். சரி! அதனை ஏன், சமூகத்திலேயே பங்கிடுவதிலே ஓரவஞ்சனை காட்டப்படுகிறது? இதைக் கேட்பது குற்றமா?

இந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்தப்பிரச்னையைத் தோழர்கள் வலியுறுத்திவந்தனர். பலன் இல்லை! காங்கிரஸ் மந்திரிசபை, செவிசாய்க்கவில்லை. கண்டனக் கூட்டங்களுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை. தோழியர் இருதயம் போலவே, ஒடிந்த உள்ளத்துடனேயே நாம் இருந்து தீரவேண்டி நேரிட்டது.

கல்விக்காகச் செலவிடும் தொகையை அதிகப்படுத்திஎன்ன, கல்விக் கூடங்களில் புதுமுறைப் பாடங்கள் புகுத்தி என்ன, கல்விகற்கும் வசதியைப் பெறமுடியாமல், சமூகத்தின் பாட்டாளிகள் வதையும்போது, நாட்டுக்குப் பொதுவான நன்மை என்ன ஏற்படமுடியும்? கல்விக்கூடங்களிலே, இன்று படிப்பிலே பின்னணியில் உள்ள வகுப்பினருக்கே அதிக "விகிதம்" தரப்படவேண்டும், என்பது நமது கோரிக்கை. இந்த வேண்டுகோள் "வகுப்புவாதம்" என்று கண்டிக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே, கல்வி நீரோடையின் ஆதிபத்ய உரிமைபடைத்துள்ள ஆரியத் தோழர்களுக்கே, மேலும் மேலும் வசதிகள் செய்துதரப்பட்டுள்ளன. நெஞ்சு நோகும் இந்த நிலைமை, நம்மைமட்டுமல்ல வாட்டியது. தேசிய ஏடு என்ருல், நிலைமைக்குத் திரைவிடு ஏடாக இருந்தே தீரவேண்டுமென்ற எண்ணம்கொள்ளாமல், உண்மையைஉரைக்க முன்வரும் "பிரசண்ட விகடன்" மனம் நொந்து, 'ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி' என்ற தலைப்பிலே கீழ்க்காணுமாறு தீட்டியிருக்கிறது.

"நம்முடையமாகாணத்தில் பெருமாள், பெத்த பெருமாள் ஆன மாதிரியில்தான் காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. உதாரணமாக இம்மாகாணக் கல்லூரிகளில்மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் விஷயமாய் நடந்திருக்கும் அநீதியை நம்மால்பொறுத்துக்கொண்டுஇருக்க முடியவில்லை. 'ஒரு குலத்துக்குஒரு நீதி' என்ற முறை இன்னும் தமிழ்நாட்டைவிட்டுத் தொலையவில்லை. நமக்குகிடைத்திருக்கும் புள்ளிவிவரங்களின்படிபார்க்கும்போது இம்மாகாணத்தில் மூன்று சதவிகிதம் உள்ள பிராமணப் பிள்ளைகளுக்கு மொத்தம் 58-சதவிகிதம் கல்லூரிகளில் அனுமதி தரப்பட்டு இருக்கின்றது. இம்மாகாணப் பெருங்குடி மக்களுக்கோ 24 சதவிகிதம் தான் அனுமதிகிடைத்திருக்கிறது! முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்துவர்கள் ஆகியோருக்கு 13சதவிகிதமும், தாழ்த்தப்பட்டோர்களுக்கு 5 சதவிகிதமும் அனுமதி தரப்பட்டுஇருக்கின்றது. இந்தக் கொடுமையை அநீதி, அக்கிரமம் என்று சொல்லிஅவ்வளவுடன் நாம் திருப்தியடைந்துவிட முடியாது. இது தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களின் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கும், தீர்ப்புக்கும் உரியதொருவிஷயம் என்று கருதுகின்ருேம். அண்மையில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணமடத்தின் சார்பில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விவேகானந்தர் கல்லூரியில் பிராமணர்களில் 93 சதவிகிதம் பேரும், பிராமணரல்லாத இந்துக்களுக்கு 7 சதவிகிதமும், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்துவர்கள், தாழ்த்தப் பட்டோர்களுக்கு ஒன்றுமே- யில்லாதபடிக்குத வடைப்புச் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது. விவேகானந்தர் கல்லூரிக்கு பிராமண ரல்லாத பெருங்குடி மக்கள்நிரம்பப்பணத்தைஅள்ளிக்கொடுத்திருக்கிருர்கள். ஆனுலும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்குக் கல்லூரி நிர்வாகிகள் 144 தடை உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டார்கள். விவேகானந்தர், ராமகிருஷ்ணர் என்ற மகான்களின் பெயரால் கல்விஸ்தாபனங்களைநிறுவி வகுப்புவாதங்களுக்கு இடம் கொடுப்பது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும். 'ஒடப்பர் உதையப்பர் ஆகும், சமுதாயப் புரட்சிக் காலத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகிருேம் என்ற எண்ணம் பிராமண சகோதரர்களின் மனத்தில் படவேண்டும் என்று நினைவூட்டுகிருேம்.

மற்றக் கல்லூரிகளிலும் அதாவது சென்னை மாகாணக்கல்லூரி, சென்னை கிறிஸ்துவக்கல்லூரி முதலிய ஸ்தாபனங்களில் முறையே 40, 68, 51 சதவிகிதம் பிராமணரல்லாத இந்துக்களுக்கு முறையே 28, 14, 21 சதவிகிதமும், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்துவர்கள் முதலியோருக்கு முறையே 24, 16, 26 சதவிகிதமும், தாழ்த்தப்பட்டோர்களுக்கு முறையே 8, 2, 2 சதவிகிதமும் கொடுக்கப்பட்டுஇருக்கிறது. இந்த நாட்டில் வகுப்புவாதம் மேலும்மேலும் வளர்ந்துகொண்டு போகிறது என்பதற்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. சென்னையில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துத் தேறிய ஒரு நாயுடு மாணவர் 320 மார்க்குகள் பெற்றிருந்தும் அவருக்குக் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் 300மார்க்குகள் வாங்கியுள்ளபிராமணமாணவர்களுக்கு அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது. மேற்படி மாணவர் உரிய காலத்தில் கல்லூரிக்கு மனுச் செய்து பணமும்கட்டியிருந்திருக்கிருர் என்ற செய்தி சென்னையிலிருந்து வெளிவரும்ஆங்கிலக்கிழமை வெளியீடொன்றில் வெளியாகி இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் சீர் தூக்கிப் பார்க்கும்போது, ஒரு சுயநலச் சிறுகூட்டம் கட்டுப்பாடாய் இன உணர்ச்சிகொண்டு காரியங்கள் செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது. இதனை நாம் பலமாகக் கண்டிக்கிருேம்.

கடைசியாக, அரசாங்கத்துக்கு ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப் படுத்த வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகிறது. காங்கிரஸ் மந்திரிசபை 100-க்கு 40-பிராமண மாணவர்களைக் கல்லூரிகளில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமெனகல்விஸ்தாபனங்களுக்குச் சுற்றறிக்கை விட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது உண்மையாகஇருக்குமானுல், காங்கிரஸ் மந்திரிசபை ஜனநாயக முறைக்கு மாருக நடந்துகொண்டது என்று குற்றம் சாட்டவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். கல்வித்துறையில் இம்மாகாணப் பெருங்குடி மக்கள், அவர்களுடைய விகிதாசாரப்படி பங்கைப் பெறுவதிலிருந்துதடுக்கும்செயல்கள்கேட்டை விளைவிக்கும் என்று அஞ்சுகிருேம். மேலே காட்டியுள்ள அநீதிகளுக்கு உடனடியாக அரசாங்கம்பரிகாரம் தேடுமாக. இல்லாவிட்டால் இம்மாகாணப் பெருங்குடி மக்களின் ஆதரவை அது இழந்து நிற்கும்படி ஏற்படும். குறுகிய புத்தியில் ஜாதிக்கண்கொண்டு செய்யப்படும் இச்செய்தி விஷயத்தில் பிராமணரல்லாத பெருங்குடி மக்கள் அஜாக்கிரதையாக இருந்துவிடக்கூடாது. விழித்துக்கொண்டு, வேண்டியனவற்றை உடனே செய்யும்படிகேட்டுக்கொள்ளுகிருேம்."

●

"அரசாங்கம் பரிகாரம் தேடுமாக! பிராமணரல்லாத பெருங்குடி மக்கள் அஜாக்ரதையாக இருந்து விடக்கூடாது, விழித்துக்கொண்டுவேண்டிய

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

ராஜம் விலாஸ்

கைத்தறி ஜவுளிகள் -:- கலர் புடவைகள்
உயர்தர ரகங்கள்! உத்தரவாத ஜரிகை!!
80, 100-நெ. நூல்களால் தயாரிக்கப்பட்டவை!
ஒருமுறை விஜயம் செய்யுங்கள்.

ராஜம் விலாஸ்,
சின்ன ஸௌராஷ்டிரா தெரு, உறையூர் p.o. திருச்சி.

ரங்கோன் ராதா

6-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

மையிலும் வித்யாசம் இல்லையா அது போலவே, அந்தஇருவகைச்சந்தோஷங் களிலேயும் வித்யாசம் இருந்தது. காசி அல்வா தின்னும்போதும் இனிப்புதான் கரும்பைக்கடித்துத் தின்னும்போதும் இனிப்புதான், என்றாலும், வித்யாசம் இருக்கிறது பார் மகனே! அதுபோலிருந்தது. உத்திரவின்படிநாலுமணிக்குவேலைக்காரி காப்பி கொடுத்தாள்; சாப்பிட்டேன்; குளித்தேன்; அதுவும் பதுவழக்கம், அலங்காரம் செய்துகொண்டேன்;

லேடிடாக்டர் லாசரஸ் எனக்குஅடிக்கடிவைத்தியம் பார்ப்பவர். பேய்பிடித்துக்கொண்டது என்று சொன்னபோது கோபித்துக்கொண்டு' வீட்டுக்குவருவதை நிறுத்திக்கொண்ட லாசரஸபிறகு பலதடவை கூப்பிட்டு அனுப்பியும் வருவதில்லை. 'ஓ! முதலியார்வீட்டு அம்மாவுக்கா! டாக்டர் எதுக்கு?மந்திரக்காரனை அழைக்கட்டும், போ!'' என்று கோபமாகக்கூறி அனுப்பிவிடுவார்கள். அதே லாசரசைஅழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாக, வேலைக்காரிக்குக்கூறினேன், அவள் மேலும் ஆச்சரியப்பட்டாள். ஏண்டி! ஆந்தைபோல விழிக்கிறாய். அம்மாவுடையபோக்கே மாறிவிட்டதே என்று ஆச்சரியப்படுகிறாயா? இட்போதுமாறித்தான் போய்விட்டாள். பழைய அம்மா இல்லை'' என்று நான் கூறிவிட்டுச் சிரித்தேன். ''அம்மா! எனக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது நீங்கள் அதிகாரம்செய்ய ஆரம்பித்தபோது. ஆனால் பிறகோஎனக் குப்பயமாகிவிட்டது'' என்றாள் அந்தப் பேதை. ''ஏண்டி, பயம்? ஓஹோ!பிசாசு பயமா?'' என்று கேட்டேன். ஆமாம் என்று தலை அசைத்தாள். 'பைத்யக்காரி பேயும் கிடையாது பூதமும் கிடையாது. லாசரஸ் டாக்டர் சொல்கிறதுபோல, எல்லாம் நரம்புக்கோளாறு. மேலும், மனிதர்களின் சுபாவத்தைக் கெடுக்க, மனிதரே போதும்; அந்தக்காரியத்தைச் செய்வதற்குப்பேய் ஒன்றும் தேவை இல்லை'' என்று நான் சொன்னேன். அவள்புரிந்துகொள்ளவில்லை. 'மாறிவிட்டேன் என்று கூறுகிறாயே, அதுகூட உண்மை அல்ல, நானாகமாறிவிடவில்லை. மாறுதலை உண்டாக்கிவிட்டார்கள்' என்றேன். அதுவும் அவளுக்குப்புரியவில்லை; ''அடி! உனக்குப்புரிகிறபடி கூறுகிறேன் கேள். சாணி இருக்கிறதே அதுஎப்படி இருக்கிறது? ஈரமாக, 'கொள கொள' வென்று, பழுப்புக்கலரில் இருக்கிறதல்லவா? பிறகு அதேசாணி 'வறட்டியாகி' எரிக்கப்பட்ட பிறகு, எப்படி மாறிவிடுகிறது?'' என்று கேட்டேன். 'சாம்பலாயிடுது என்றாள்' வேலைக்காரி' 'சாணி சாம்பலாவது யாரால்? நம்மால்தானே' என்று கேட்டேன். 'ஆமாம் நாம் அடுப்புக்கு உபயோகப்படுத்துகிறோம்; சாணி வறட்டியாகிப்பிறகு சாம்பலாகிறது' என்று கூறினாள். சாம்பல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்துக்காகவா நாம் வறட்டியை எறிக்கிறோம்? இல்லையல்லவா? நாம், எதற்காகவோ ஒருவஸ்துவை உபயோகிக்கிறோம் நம்முடைய உபயோகத்திற்குப்பிறகு அந்த வஸ்து வேறு உருவம், வேறு குணம்கொண்ட, வேறு வஸ்துவாகிவிடுகிறது. இது, நம்மால் நேரிட்டமாறுதல் என்பதுபற்றிக்கூட நாம் எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை. இப்படி மாறும் என்பது தெரிந்தும்,நாம்காரியம் செய்வதில்லை. அதைப்போல, மனிதரை மனிதர், பயன்படுத்தி, மாற்றிவிடுகிறார்கள். இதையே தெரிந்து செய்வதும் உண்டு. பால் தயிராவது எப்படி? நாம் தானே 'புறை' தெளித்து பாலைத், தயிராக்குகிறோம். அதுபோலவேதான்மனிதரால் மனிதரின் சுபாவம்,உருவம்கூட, மாற்றப்படுகிறது. இந்தக்காரியம்உலகில் ஒவ்வோர் விநாடியும் நடைபெற்றபடி இருக்கிறது. இவ்விதமாக ஏற்பட்டதே என்மாறுதலும்! இதைப்பேயும் செய்யவில்லை. பூதமும் செய்ததல்ல, என் கணவரேதான் என்மாறுதலுக்குக்காரணம்'' என்று நான் விரிவாக விளக்கினேன். அவள் பாபம், சாணி சாம்பலாவது, பால் மோராவது இவைகளைப் புரிந்துகொண்ட அளவு, என்'மாறுதலைப்பற்றிப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. வேடிடாக்டரை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும் என்பதை மறுபடியும்அவளுக்குக்கூறிவிட்டு, நான் வெளியே புறப்பட்டேன்.

வாடகை வண்டியைக் கூப்பிடுவதற்கு எனக்குக்கூச்சமாக இருந்தது. வண்டிக்காரனின் கூச்சம் எனக்கு இருந்ததை விடஅதிகமாக இருந்தது.

''முதலியார் வீட்டு அம்மாவா? ஏனுங்க! நம்மவண்டி எங்கேங்க''

''கடைக்குப் போயிருக்கு''

''போயிருந்தா என்னங்க, நான்போயி கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேனுங்க''

''ஏன்! உன்வண்டிக்கு என்ன?''

''ஒண்ணுமில்லேங்க. ஆனா, நீங்க இதிலே வருகிறதுன்னா...............''

''ஏன், வேறே எங்கேயாவது நீ போகணுமா?''

''ராம! ராம! அதுக்குல்லிங்க. இது ''வில்'' வண்டிகூட இல்லே, ஒரே ஆட்டமாஆடித்தொலேக்கும். அதுக்குத்தான் பார்க்கிறேன்'

''பரவாயில்லை''

இவ்வளவு பேச்சுக்குப் பிறகுதான், வண்டியிலே இடம்கிடைத்தது. பெரிய பணக்காரவீட்டு மகள், வாடகைவண்டியிலே போவது கௌரவக் குறைச்சல் என்று அவன் கருதினான்! அந்த எண்ணத்தைப்போக்கவே நான் அவனிடம் அவ்வளவு பேசவேண்டி இருந்தது. என்னைதன் வண்டியிலே ஏற்றிக் கொண்டுபோவதாலே அவன் ஒருவித ''கௌரவம்'' அடைந்தான். வழக்கமாக, வழியிலே வருகிறவர் போகிறவர்களுடன், 'வம்பளப்பவன்' அவன் என்று தெரியவந்தது; ஏனெனில், வழியிலே பலபேர் அவனிடம்பேசினார்கள்,பெரும்பாலான பேச்சுஅவசியமற்றது. அவனே ஒவ்வொருவரிடமும், பேச்சைவளர்த்தாதீர்கள் என்றுஜாடைகாட்டினான். அவர்களும் வண்டியிலே நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது கண்டு, மரியாதையாகப்போயினர். வண்டிகள் எதுவந்தாலும், இவன் வழி சரியாகவிடவேஇல்லை 'போப்பா ஓரமாகப்போ!''என்றுஅதட்டிக்கொண்டே சென்றான். அதாவது வண்டியிலே நான் இருக்கும்போது, வழக்கமாகக்காட்டும்பணிவுகூடத்தேவை இல்லை என்று அவன் எண்ணிக்கொண்டான். ''அம்மா, கால்வைத்தது,எனக்கு அதிர்ஷ்டம்தான் 'என்றான். பாவனைக்கு அல்ல, உண்மையாகப்பூரித்துப் போய்ச் சொன்னவார்த்தை அது. அவனும் அதுவரை, வண்டியை எங்கே ஓட்டவேண்டும்என்றுஎன்னைக்கேட்கவில்லை, நானும் சொன்னவளல்ல. வண்டிமட்டும்போய்க் கொண்டே இருந்தது. அவன்,ஏதேதோ தன் குடும்பக் கதையைப் பேசிக் கொண்டே, இருந்தான். கொஞ்சநேரத்தில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டான். அப்போதுதான் தெரிந்தது அவன் வண்டியை, என் அப்பா வீட்டுக்கு ஓட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்என்பது. என்ன செய்வது! அவன் நான், போகக்கூடிய இடம் அதுதான் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவ்விதம் செய்தான். அவன் மீதுதப்ப இல்லை. எனக்கும்கீழேஇறங்கி வீட்டுக்குள்போவது தவிர வேறுவழியும் இல்லை.

'[வண்டியை அவிழ்த்து விடட்டுங்களாம்மா'' என்று கேட்டான். ''வேண்டாம். இதோ வந்துவிடுகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, உள்ளே நுழைந்தேன்.

(தொடரும்)

பத்து, எட்டு ஆகிறது!

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

குறைகிறது தேவையைத் திருப்திப் படுத்த! சிலர் 19 அவுன்ஸ் ஆளுக்குத்தேவை என்கின்றனர். அதன்படி பார்த்தாலோ 1434000 டன் தேவைப்படுகிறது. இந்த நிலைமையில் விளைவுகுறைவுதான். வளமான வயல்கள்கிடையாது,வளரும்வயல்களுமில்லை. ஆனால் மக்கள்தொகை மலைபோல் உயர்ந்து கொண்டே வருகிறது. 1936–41ல் மக்கள் தொகை 6% ஏறியிருந்த தென்றால் பயிரிடும் பரப்பிலோ 8% குறைந்துவிட்டது.

அதோடு தொல்லை விடுவதில்லை. ஒரிஸாவிலிருந்து 154000 டன் அரிசியும், அதன் சமஸ்தானத்திலிருந்து 29000 டன் அரிசியும் ஏற்றுமதியாகிறது. புயல், வெள்ளம் போன்றவை கலந்து கொள்கின்றன. மழைவராமல் வேறு வேடிக்கை செய்கிறது. ஒரிஸாக்கதைதான் இந்திய உபகண்டத்துக் கதையும், உணவைப்பற்றிய வரையிலும்! இந்தநிலையை ஒழிப்பது எப்படி? அதுதான் இன்றையப் பிரச்சினை!

பஞ்சம் பிறந்த கதையை, பஞ்சாப் காட்டுகிறது.

உணவு முட்டுப்பாடு பிறந்தது. அரசாங்கம் உணவின்மீது கட்டுப்பாடு போட்டனர்.குறிப்பிட்ட விலை யிட்டு விற்கப்பணித்தனர். அக்டோபர் திங்கள் 1939ம் ஆண்டில் முதல் உணவு விலைக் கட்டுப்பாடு மாநாடு கூடிற்று. அதிலே என்ன முடிவு செய்தனர்? 1 பவுண்டு கோதுமை விலையை ரூ. 4—6—0 என்று நிர்ணயித்தனர். விற்பனை நின்றது. கோதுமை கிடைக்கவில்லை. மக்களுக்குத் தொல்லை வளர்ந்தது. இப்பொழுது அதன் உருவம் இருவிதத்தில்! முன்னெல்லாம் அதிகவிலை கொடுத்தால் பொருள்கிடைத்தது. இப்பொழுது அதிகப்பணமிருந்தாலும், கொடுத்தாலும் பொருள்இல்லை. இதைக் கண்டு அரசாங்கம் சிரித்தது.

கடைசியில் ரூ. 5 ஆக்கினர் பவுண்டு கோதுமை விலையை. அப்பொழுதுதான் கோதுமை வெளிவரலாயிற்று. இப்பொழுது வாணிபர்கள் ஒருஉரிமையை அதிகப்பெற்றனர். சேமித்துவைத்து விலையை ஏற்றி பின்னர் விற்கலாம் என்று எண்ணினர்., இப்படித்தான் இந்தியாவில் 300%க்குமேல் பொருள் விலை ஏறிவிட்டது.

பஞ்சாபில் கண்டநிலையை இக் கண்டத்திற்குப் பொருத்திப் பாருங்கள். பொருள்களை விற்காமல் சேர்த்துவைப்பது மிகத்தவறு, இதுகூடாது, ஆகாது என்று நமதுவியாபாரிகள் உணர வேண்டும். திருட்டுத்தனமாக கருப்பு சந்தைகளில் விற்பதும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதும் பெரிய துரோகம்! துரோகம் ஒரு தொத்துநோய்.

உடனடியாக உள்ள பிரச்னையைத் தீர்த்துவைக்க என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? இப்போது கைவசம் உள்ள உணவுப் பொருளை, இன்னம் கொஞ்சகாலத்துக்கு நீடித்து வரும்படியாகச் செய்ய, இப்போது தரும் பங்கீட்டு அளவை இன்னும் கொஞ்சம் குறைத்திருக்கிறது சென்னைசர்க்கார். அதாவது வயற்றை இன்னம் கொஞ்சம் கட்டிப்போடும்படி உத்திரவிடுகிறது. வேறு என்ன சார், செய்ய முடியும்? நீங்களே கூட அரசாங்க அலுவலை நடத்துவதானாலும் வேறென்ன செய்வீர்கள்? சட்டியைக் கவனித்து, அதிலே உள்ள அளவுக்கு ஏற்றபடிதானே அகப்பையில் எடுத்துத்தர முடியும்? என்ற கேட்கும் மந்திரிசபை. ஒரு விஷயத்தை மறந்துவிட்டு மந்திரி சபை பேசுகிறது, இருக்கிற உணவுப்பொருளின் அளவுக்குத் தக்கபடி, பங்கீட்டு அளவைக் குறைப்பதற்குப் பிரமாதமான புத்திசாலித்தனம் தேவை இல்லை. சர்வ சாதாரணவிஷயம். நமது வீட்டிலே சமையற்கட்டிலே, தாய்மார்கள் நித்த நித்தம் மெத்தச் சமர்த்துடன் கையாளும் முறை. முதல் தடவை, ''பதார்த்தம்'' பரிமாறும் விதமும், இரண்டாம் முறை பரிமாறும் வகையும், கண்டவர்கள், ''ரேஷன் ஆபீசர்கள்'' பயிற்சிபெற சமயற்கூடத்தையே சர்வகலாசாலையாகக் கொள்ளலாம் என்று கூடக் கூறலாம். எனவே சர்க்காரின், பங்கீட்டு அளவு குறைப்பு முறை, புதிய, திறமைக்கு அறிகுறி என்றோ, மற்வர்கள் யாரும் செய்யமுடியா அபூர்வம் என்றோ எண்ணி... முடியாது. சாதாரண வகுத்தல் முறை ஐந்தாம் வகுப்புப் பள்ளிப் பி... யின் வேலை. 80 பழத்தை 8 பேருக்குப் பங்கிட்டால் ஆளுக்குப் பத்துப் பழம் வரும். ஆள் பத்தானால் பழம் எட்டாகும்! சர்க்காரிடமிருந்து, அதிலும் ''ஜனசர்க்கார்'' என்கிறார்களே அதனிடமிருந்து இதைத்தானா நாம் எதிர்பார்த்தோம்?

உணவுப் பொருள் குறையக் குறைய, மந்திரிமார்களின் கண்கள் உலகின் நானா பாகங்களிலும் பாய்ந்து சென்று, எங்கே, எந்த அளவு உணவுப் பொருளைப் பெறமுடியும், அதற்கு யாரை அனுப்புவது, என்ன முறையைக் கையாள்வது, என்று அவர்கள் வேலைத்திட்டம் போட்டபடி இருக்க வேண்டும், போடப்படும் வேலைத்திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அரிசியின் அளவு குறைக்கப் பட்டுவிட்டது என்று கூறுவதுதான், அவர்களின் வேலைத்திட்டமாக இருக்குமானால், அடடா! அட்வைசர் ஆட்சியாவது இருந்திருக்கப்படாதா, அரிசி அளவு குறைக்கப்பட்டதால் உண்டாகும் ''ஆத்திரத்தை'' ஓரளவு குறைத்துக் கொள்ள, அட்வைசர்களையாவது திட்டிக்கொண்டிருக்கலாமே, இப்போது அதுவும் முடியாதே என்றே மக்கள் ஏங்கவேண்டி நேரிடும். இப்போது தரப்படும் அளவே, அரைவயற்றளவு; இனியும் குறைப்பதற்குத் திட்டம்வருகிறது என்றால், அதன் பலன் என்னவாகும்? மக்கள், தேய்ந்து போவார்கள்! இதற்கல்ல, ஒரு தேசிய சர்க்காருக்காக மக்கள் தவம் கிடந்தது. அது ஏற்பட்ட உடனே திருஷ்டி கழித்தது!

எனவே, உணவுப் பிரச்னைக்கு இருவகையான முறைகளை, உடனடியாகத்துவக்கி, உருவாகும்விதத்திலே செயலாற்றவேண்டும்; உழவுத்துறையிலே செய்யவேண்டிய மாற்றங்கள், உணவுபண்டமாகும் போது ஏற்படும் பிரச்னைகளின் சிக்கல்களைப்போக்குவது, ஆகிய நீண்டகாலத்திட்டம் ஒன்று; மற்றொன்று, உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது, உலகின் நானாபக்கங்களிலும்தேடித்தேடி, உணவுப் பொருளைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதைச் சாதித்தால்தான், திறமைக்கு அத்தாட்சி! செய்யுமா? எங்கே செய்கிறது? இதோ குறைத்து விட்டார்கள் அரிசியின் அளவை!! அவர்களால் முடிந்தது அவ்வளவுதான்!! அவர்கள், பத்து அவுன்சை, எட்டு ஆக்கினார்கள், ஆனால் பல காலமாக இந்நாட்டு உணவுப்பிரச்னைக்கும் உழவுத்தொழிலுக்கும் ஏற்பட்ட சீர்கேடுகளைக் கவனியாததால், பத்து, எட்டான துயரைவிட,அதிகத்துயருள்ள நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. பொன் விளையும் பூமி என்று பாடினோம், மக்களுக்குப் போதுமான உணவும் இப்போது காணவில்லை.

நன்றி:- ''புதுமார்க்'' திருச்சி.

திராவிட நாடு

காஞ்சி] 11—8—46 [ஞாயிறு

பட்ஜட்
மூன்று முனைகள்

வரவு :— பிரகாசம் மந்திரிசபை

செலவு :—ஆச்சாரியார் கோஷ்டி

(வரவு குறைவாகவும் செலவு அதிகமாகவும் நேரிட்டதால்) ரிசர்வ் நிதியில் எடுத்தது :— காமராஜர் தயவு.

நிலைமை :— வரவுக்குமேல் செலவு ஏற்பட்டபடி இருந்தால் ரிசர்வ் நிதியில் அடிக்கடி எடுக்கவேண்டி நேரிடுமாகையால், ரிசர்வ்நிதி குறைந்து,தேய்ந்துபோகக்கூடும். பிறகு வரவு செலவு சரிக்கட்ட முடியாது போகுமானல், குமாரராஜா வட்டிக் கடைக்குச் சீட்டு அனுப்பவேண்டி நேரிடக் கூடும்.

தமிழர் பட்ஜட்

●

வரவு :— பிரகாசம் கோஷ்டியின் அன்பு. (அச்சம் கலந்தது) கவர்னர் தரிசனம் (பலனற்றது) தமிழர் அபிமானம் (ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள்)

செலவு :— ஆச்சாரியார் நேசம் (ருசியும் மணமுமற்றது)

மிச்சம் :— மந்திரிசபையை ஜீவிக்கச் செய்யும் சக்தி.

காமராஜர் பட்ஜட்

●

வரவு :— குறைகூறும் வசதி.புத்திகூறும்நிலைமை.கிளர்ச்சிக்கு சந்தர்ப்பம்.

செலவு :— நிர்வாகச் சங்கடம், எதிர்ப்புத் தொல்லை. கதை தேடவேண்டியவேலை

மிச்சம் :— ஆட்சிக்கேற்ற அனுபவசாலி நாமே என்ற பெயர். ஆட்சியில் இருப்பவரை ஆட்டிப்படைக்கும் தீரர் என்ற புகழ்.

ஆச்சாரியார் பட்ஜட்

●

வரவு :— 48½-கோடி ரூபா

செலவு :—57½-கோடி ரூபா

(வரவைவிட செலவு அதிகமானதால்)

ரிசர்வ் நிதியிலிருந்து எடுத்தது :— 9-கோடி ரூபா

பிரகாசம் பட்ஜட்

முதலமைச்சர் பிரகாசம் தம்முடைய முதலாண்டுவரவு—செலவுத்திட்டத்தைத் தீட்டிக் காட்டியது போலவே, தமிழரும், காமராஜரும்; ஆச்சாரியாரும், தத்தமது முனைகளிலிருந்து, 'பட்ஜட்' தீட்டிக்கொண்டனர், அவைகளையே மேலே நாம் பொறித்திருக்கிறோம். புள்ளி விவரங்கள்கொண்ட பிரகாசம்- பட்ஜட்டை ஆராய்வதற்கு முன்பு, மேலே குறிப்பிட்ட "எண்ணங்களின் பட்ஜட்டை"க் கூர்ந்து பார்க்க வேண்டுகிறோம். இந்த ...ண்டு பட்ஜட்டின் உண்மை ...ன ஆராய்ச்சிக்கு, இதுமிக அவ...

...ரிசபையின் பட்ஜட் திட் ...அலச, கண்டிக்க, சட்ட ...உள்ளே 'கட்சி' இருப் ...காரணமாக, ஜனல ...ணப்படும் முனைப் ..., எதிர்ப்புக்கமாச் ...ம்புவது, வநமே ...ள பிரத...

மந்திரிசபைக்கு, எதிர்ப்பு, உள்ளே இருப்பதுடன் வெளியே அதிகம்! வேறு பலருக்குக் கிடைக்காதஒரு 'பாக்கியம்' பிரகாசம்காருவுக்கு; அதாவது, அவருடைய சொந்தக் கட்சியாகிய காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே எதிர்ப்பு!! அதிலும், எதிர்க்கட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்திருக்க வேண்டிய திராவிடர் கழகத்தின் தினசரி, 100-க்கு 70, மார்க் கொடுத்திருக்கிறது, பட்ஜட்டுக்கு, அதே பட்ஜட்டுக்கு மூவர்ணக் கொடியைப் பிரகாசம்காருவுடன் சேர்ந்து வணங்கிய "கல்கி" அரோகாரபட்ஜட் என்று தலைப்புத்தந்திருக்கிறது! பொறுப் புணர்ச்சியுடனும், அரசியல் கண்ணியத்துடனும் திராவிடர் தினசரி நடந்துகொண்டது, காங்கிரசின் மீது ஆணையிடும் கல்கியோ,மந்திரிசபை மஞ்சள் பெட்டியின் மகத்துவம் வாய்ந்தது என்ற போதிலும், அதிலே, "அவர்இல்லையே!" என்ற ஏக்கத்தையே துணைகொண்டு, காரண விளக்கமோ, கண்ணிய முறையோ அற்ற விதத்திலே, பல கோடி ரூபாய் அரோகரா ஆகிவிட்டது என்று எழுதுகிறது! பட்ஜட் தீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே, காமராஜர் உட்பட 100 பேர் கையொப்பமிட்டு, மந்திரிசபை இப்படி இப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று "தாக்கீதும்" பிறப்பித்தனர். இந்தநிலைமையில், "பட்ஜட்" வெளிவந்திருக்கிறது.

ஆச்சாரியார், இந்தமாகாணநிர்வாகத்திலே பங்குகொள்ள முடியாதபடி செய்து, பிரகாசம் மந்திரி சபை ஏற்படுத்தப்பட்டதும், ஒரு ஐயருக்குப்பதில் மற்றோர் ஐயர் தானே வந்திருக்கிறார், ஆகவே மீண்டும் பார்ப்பன ஆட்சிதானே வந்திருக்கிறது, எனவே இதையும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கண்டிக்கவேண்டியது தான், என்று திராவிடர்கழகம் திட்டமிடவில்லை, பொறுப்புணர்ச்சி இருந்ததால், சட்டசபையிலே திராவிடர்கழகம் இல்லை; எனவே, மந்திரிசபையைக் குறைகூறி, அதிலே பிளவும் பேதமும் உண்டாக்கி, அதனைக் கவிழ்த்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொள்ள வேண்டிய அவசியமே, அதற்கு இல்லை. எனவே தான் இன்றைய மந்திரிசபை, மற்றவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் குறைபாடுகளின் தன்மையைப்பற்றியாவது சந்தேகிக்கலாம், திராவிடர் கழகத்தார் எடுத்துக்காட்டும் குறைபாடுகளை, சந்தேகப்பார்வை யோடு கவனிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை நீதியின் குரலாக மதிக்கவேண்டும். இன்றைய மந்திரிசபை எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டோ கவிழ்க்கப்படுவது, திராவிடர் கழகத்துக்குத் திருப்தி அளிக்கக் கூடியதுமல்ல, இலாபகரமானது மல்ல. ஆயிரம் தமிழருக்குமேல் சிறைக்கு அனுப்பிவைத்த உத்தமர் ஆச்சாரியார் பீடத்தில் அமரவருவதைக் காண எந்த உண்மைத் திராவிடனும் ஆவல் கொள்ள முடியாது. அவர் தியாகியாய், வீரராய்,இருக்கலாம்; ஆனல் அவர் தமிழரின் அருவருப்பைத் தேடிக்கொண்டவர் என்பதை யாரும் மறைக்க முடியாது—கதர்சட்டை போட்டுக்கூட மறைக்கமுடியாது. ஏன் அவரைப்பற்றி எழுத நேரிடுகிறது என்றால் காங்கிரஸ்மந்திரிசபையின் போக்கைக் கண்டிக்கத் திராவிடர் கழகம் முன்வருமா, முன்வராவிட்டாலும், அப்படி முன்வரும்படியாகத் தூண்டிவிட முடியுமா, அவ்விதம் தூண்டிவிட்டேனும் திராவிடர் கழகத்தின்மூலம் எதிர்ப்பை உண்டாக்கி, குழம்பிய குட்டையில் வலைவீசி, மந்திரிசபையைக் ...ற்றலாமா என்று ஆச்சாரியார் கோஷ்டி மிகமிக ஆவலாக இருக்கிறது என்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது.

"அவருடைய மந்திரி சபைக்கு என்ன நேரும் என்பதுபற்றிநாம்இப்போதுஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை." என்று 'கல்கி' எழுதவேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதுபற்றிச் சிந்திப்போர், மிகச்சாமர்த்தியமான, ஆனல் சுயநல நோக்கம் கொண்ட அரசியல்சதுரங்கம்ஆட, ஒரு கூட்டம் தயாராகஇருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆச்சாரியார், போடும் பட்ஜட்டும், காமராஜர் போடும்பட்ஜட்டும், அவரவர்களின் 'சக்தி சந்தர்ப்பம்" ஆகியவற்றைக் கணக்குப் போட்டுக்கொள்வதாகும்.மக்கள்—குறிப்பாகத் தமிழர் போடும் பட்ஜட், ஆச்சாரியார் ஆட்சி இல்லை, இருப்பது பிரகாசம்ஆட்சி, இதற்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது,இந்த எதிர்ப்பைச் சமாளிக்கக் காமராஜரின் தயவு தேவைப்படுகிறது என்பதைக் குறித்துக் கொள்வதாகத்தான் இருக்கும். பட்ஜட் விஷயமாக மந்திரிசபை கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தபோது, காமராஜர்—ஆச்சாரியார் கூட்டு ஏற்பட்டு, மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக, பிரகாசம் மந்திரிசபைக்குநிர்ப்பந்தமான நிலைமையை உண்டாக்கிய சம்பவத்தைச் சாதாரணம்என்று அரசியல்விவகாரம்தெரிந்தவர்கள் தள்ளிவிடமுடியாது. கவர்னர்காமராஜர் உரையாடலின்போது, இந்தச்சம்பவத்தை மறந்துஇருவரும், சாதாரண "யோகக்ஷேமாதிகளை"ப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர் என்று கூறிவிட முடியாது. தெளிவாகத் தெரிகிறது சட்டசபையிலே, "மூன்று கோஷ்டிகள்" உள்ளன. ஆட்சிநடத்தும்பிரகாசம்கோஷ்டி, ஆள்வதற்காகவே ஆண்டவன்ஆச்சாரியாரைப் படைப்பித்தார்என்று விளம்பரம் செய்யும் கோஷ்டி ஒன்றும், ஆகஸ்டில் துரோகம் செய்தார் ஆகவே ஆச்சாரியார்கூடாது என்று ஆரம்பித்து, ஆச்சாரியார் தமிழ்நாட்டவரின் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டார் ஆகையால் அவர் கூடாது என்றுகூறி, மேலிடத்துச் செல்வாக்குடன் போராடித் தங்கள் கொள்கைக்கு வெற்றிதேடிக் கொண்ட காமராஜர்கோஷ்டி, ஆக மூன்றுஉள்ளன. மூன்றுகோஷ்டியினரும் நாம்கூறும் இதனை மறுப்பர்; அப்படி மறுத்துப்பேசுவதும் சகஜம், நாம்புரிந்துகொள்ளக்கூடியதுதான். பாகப்பிரிவினைப் பத்திரம் பதிவாகும்நேரம்வரையில்கூட, எங்களுக்குள் என்ன அபிப்பிராய பேதம், அதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்றுபேசும் குடும்பங்கள் இல்லையா? நமது சட்டசபையும் அவ்விதமே!

இந்த'மூன்றுமுகாம்' இருக்கும் நிலைமை, பிரன்ச்சுநாட்டு அரசியல் போல, திடீர்க்காதல், எதிர்பாரா முத்தம், அவசரமுறிவுகள் என்பன போன்ற விசித்திரங்களை அடிக்கடி மக்களுக்குக்காட்டும், இடமாக்கி விடும் சட்டசபையை. திராவிடர் கழகம், இந்தச்சுழலில் சிக்கிக் கொள்ளாது இருந்தால்மட்டுமே பொதுவாக மக்களின் உள்ளத்தை எடுத்துக்காட்டும் 'ஸ்தாபனமாக' வளரமுடியும்.

மூன்று முனைகளிலேஉள்ளஎண்ணங்களைப்பற்றியப் 'பட்ஜட்' ஒரு புறம் இருக்க, புள்ளிவிவரப் பட்ஜட்டைக் கவனிப்போம்.

இந்தப்பட்ஜட்டிலேநாம்காணும் சில "கோணல்கள்" சட்டசபையிலேஉள்ள "முகாம்களின்" இஷ்டங்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக, அவ்வப்போது, பட்ஜட்டைத்திருத்தவும் மாற்றவும் வேண்டிய நிலைமையை, முதலமைச்சருக்கு உண்டாக்கி விட்டதன் விளைவுதான்.

இந்தஆண்டு புதுவரிஇல்லைஎன்ற "சுபசேதியுடன்" பட்ஜட் ஆரம்பமாகி, புதுவரிபோட உத்தேசம், அதிலும் விற்பனைவரியை அதிகப்படுத்தலாம் என்றுஎண்ணுகிறோம், என்ற தோரணையில் முடிந்திருக்கிறது. இந்தநிலைமை சாதாரணமாக 'பட்ஜட்' தயாரிப்பிலே இருக்காது. ஒழுங்கானமுறையென்று நிர்வாக நிபுணர்கள் இதைக்கூற மாட்டார்கள். ஆனல் இந்தநிலைமை உண்டானதற்குக்காரணம்என்ன? புதுவரி போடாமல் ஆட்சியைத் துவக்க வேண்டும், அப்போதுதான், பல வரிகளை, பீடத்திலே ஏறியஉடனே போட்டு, எதிர்ப்பைத் தேடிக்கொண்ட ஆச்சாரியாருக்கு இருந்ததைவிட 'மதிப்பு'நமக்குக்கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்திலே மந்திரிசபை வேலைசெய்யத் தொடங்கிற்று. ஆச்சாரியாரின் அம்புகள் பாயலாயின! காமராஜரும் கணைதொடுக்கலானர்! எனவே நாலு ஜில்லா மதுவிலக்கு என்பது எட்டு ஆகவேண்டிநேரிட்டது, நேரிடவே புதுவரி விதித்தாக வேண்டிய நிலைமை வந்துசேர்ந்தது. இதனையே மந்திரிசபை, முன்கூட்டியே, நன்றாகக் கலந்துபேசி, 'தன்பலம் மாற்றார் பலம்' சீர்தூக்கித், தீர்மானித்திருக்கலாம், செய்யவில்லை. முன்யோசனை இல்லை; இது குற்றம் மட்டுமல்ல, ஆபத்தும்கூட!

"பட்ஜட்" என்றால், வெறும் புள்ளிபோடும் வேலை மட்டுமல்ல, வரவுஇவ்வளவு செலவு இவ்வளவு என்று கணக்குப்பார்த்து,வரவுக்கு வழி வரிஎன்று தீர்மானித்து விடுவது, சர்க்காரின் வேலைத்திட்டமாக இருந்தால் பலன்இல்லை. அது கணக்குவேலை. ஆட்சிக்கு அதுமட்டுமல்ல இலட்சணம். வரிபோடுவதுமட்டுமே அல்ல, வருமானத்துக்குவழி. தனிப்பட்டவர்கள் எவ்வண்ணம் தத்தமக்கு வருமானம் தேடிக்கொள்ள, "இலாபகரமான தொழில்" செய்கிறார்களோ அது போல், சர்க்கார், வருமானம் வரக்கூடிய தொழில் திட்டங்களைவகுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; அதற்காகக்'கடன்' வாங்கவும் செய்யலாம். வருமானம் தரக்கூடிய எத்தனையோ தொழில்கள் உள்ளன. அந்தமுறையில் திட்டம் வகுக்கவும் இல்லை, வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வரி தவிர வேறு வழியும் உண்டு என்றதெளிவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்தவிதமான திட்டம், எங்கே மாஸ்கோ மார்க்கத்திலே தங்களைக் கொண்டுபோய் விடுகிறதோ என்றபயமே மந்திரி சபைக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. ஆலைகள் உள்ளன, சர்க்கார் நடத்தலாம், அழகப்பாக்களேதான் நடத்த வேண்டும் என்று நியதி இல்லை.சிலகாலமாகபெருத்தஇலாபம்தரும் தொழிலாக மாறிவிட்ட, சினிமாத் தொழிலை நடத்தலாம். இலாவாதேவி நடத்தலாம்-போக்குவரத்துத்துறையிலே உள்ள பஸ், லாரி, சர்வீசுகளை நடத்தலாம். இவைகளைப்போல் வேறுஎன்னென்ன உண்டுஎன்று ஆராயலாம், யோசித்திருக்கலாம். பிரகாசம் மந்திரி சபையினல் யோசிக்க முடியவில்லை, ஏன்? எப்படிமுடியும்? டாக்டர்ராஜன் குளிர்ந்தபார்வையோடு இருக்கிறாரா இல்லையா; கோபால ரெட்டியார் கோபமாக இருக்கிறாரா, சாந்தமாக இருக்கிறாரா?காமராஜர் புன்சிரிப்புடன் இருக்கிறாரா இல்லையா என்ற இவ்வளவு சாமுத்ரிகா இலட்சணங்களைக் கவனிக்க வேண்டிய தொல்லையிலே, சிக்கின பிறகு வருமானம் தரக்கூடிய யோசனைகளுக்கு நேரம் ஏது?

மிகச்சாதாரணவிஷயத்திலே கூடத் தெளிவு இருக்க முடியாம

விருக்கிறது. கோயில் முதலிய மதஸ்தாபனங்களிலே வருமானம் கிடைப்பதில், கோயில் காரியங்களுக்கான செலவு போக மீதமுள்ள தொகையைக் கல்விக்குச் செலவிடலாம் என்று பிரகாசம் மந்திரிசபை தெரிவித்தது. நமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியூட்டும் செய்தி. ஆனால் இதிலே யாவது தெளிவும் திட்டமும் இருந்ததா என்றால், இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டி இருக்கிறது.

ஒரு அங்கத்தினர், கோயில் முதலிய மதஸ்தாபனங்களிலே உள்ள வருமானம் எவ்வளவு என்று கேள்வி கேட்டதற்கு மந்திரியார், "தெரியாது. விவரம் கேட்டிருக்கிறோம்" என்று பதில் கூறுவது? இரயில் எத்தனை மணிக்குப் புறப்படுகிறது சென்னைக்கு? என்று கேட்டால், "தெரியாது, கேட்டுச் சொல்கிறேன்" என்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் கூறுவதா? இவ்வளவு வருமானம், அதிலே இவ்வளவு செலவாகிறது என்ற புள்ளி விவரம் மட்டுமல்ல, இந்த அளவு செலவாகலாம் இதற்குமேல் வீணாகச் செலவிடக் கூடாது என்று மதஸ்தாபனங்களுக்குப் புத்தி கூறும் தைரியமான திட்டம் இருக்க வேண்டும், முற்போக்குப் பாதையிலே செல்ல விரும்பினால் யோசனை, தெளிவு, திட்டம், இவை இல்லாமற் போனது மட்டுமல்ல, பயமும் ஆசையும், பிரகாசம்காருவின் மனதைப் பிய்த்திருக்கிறது, அதன்படியே 'பட்ஜட்' உருவெடுத்திருக்கிறது.

காந்தியாரின் சம்பந்தி ஆச்சாரியார். அவர் இல்லாத மந்திரிசபை இது. இல்லாதது மட்டுமல்ல, அவர் கூடாது என்று கூறிவிட்டவர்கள் அமைத்த மந்திரிசபை. எனவே, இதன் மீது 'கோள் மூட்டி' காந்தியாரின் கோபத்தைக் கிளறி விட, ஆச்சாரியார் முயற்சிப்பார். அதைத்தடுத்து, காந்தியாரின் அன்பைப் பெறலாம் என்ற ஆசை. எனவேதான் நாலு கோடி ரூபாய்களை அள்ளி வீசி, "ஆடுராட்டே! சுழன்று ஆடுராட்டே" என்று சிந்து பாடுகிறார். ஜப்பானியரால் வரக்கூடிய ஆபத்தை மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறும்படி சம்பளத்துடன் பிரசாரகர்களை ஏற்படுத்தி, யுத்த எதிர்ப்புக் கட்சியை ஆதரித்த ஏடுகளுக்கு, பணம் கொடுத்து யுத்த ஆதரவு விளம்பரங்களைப் பிரசுரிக்கும்படி, வெள்ளைக்கார அதிகாரவர்க்கம் செய்ததே அதே முறையில், பிரகாசம் பந்துலு 4 கோடி ரூபாய் செலவிட்டு, கதரின் மேன்மையைப் பற்றி வற்புறுத்திக் கூறவும், கைராட்டை சரியாகச் சுற்றுகிறார்களா என்று பார்க்கவும் அதிகாரிகளை நியமித்து, கிராமங்களிலே, "வீட்டுக்கொரு ராட்டை" இருக்கச் செய்யப் போகிறார். இந்த "விரயம்," காந்தியாரின் ஆசியைப் பெறுவதின் மூலம் ஆச்சாரியாரின் எதிர்ப்பைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற "சபலத்தின்" விளைவே ஒழிய, வரவு செலவு சரிக்கட்ட முடியாத நிலைமையில். அவசியமானது, அவசரமானது, இலாபகரமானது என்று கூறக்கூடியதல்ல. நடைமுறையில் வெற்றி தரக்கூடியதுமல்ல. பிராணவாயு இன்ஜக்ஷன் கொடுத்து, பிணமாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் முறையே தவிர வேறு இல்லை இதற்கு 4 கோடி! பஞ்சு பாழாகப் போவதால் ஏற்படும் நஷ்டம் வேறு இருக்கிறது! இதற்கு ஈடாகக் கிடைக்கப்போவது என்ன? அரிஜனில், "பாபுஜீ" ஒரு பாராட்டுரை எழுதக்கூடும்—(அதுவும் சந்தேகம்).

சட்டசபையிலே ஒரு அங்கத்தினர் கேட்ட கேள்விக்கு, இந்த மாகாணத்தில் இத்தனை ஏகர் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கின்றன என்று மந்திரியார் பதில் கூறினார். நாட்டுப்பற்று, காந்திய போதனையில் பற்று, கதர்த்திட்டத்தில் பற்று, சர்க்கா சங்கத்தின் போதனை, ஆகிய இவ்வளவு "டானிக்" சாப்பிட்டு வளரும் கதருக்கு, 4 கோடி ரூபாயை, வீணாகக் 'கொட்டுவதை விட, இந்தத் தரிசு நிலங்களை விளை வயலாக்கச் செலவிட்டால், நாம் சயாமுக்குக் கடிதம் எழுதலாமே, அரிசி வேண்டுமா? என்று. டாக்டர் ராஜன் (மேல் சபையிலே) "கடலைப் புண்ணாக்கு, ஏகருக்கு இரண்டு மூட்டை சர்க்கார் இனமாகத் தந்தால், முசிரி தாலுக்காவில் மட்டும் 25 ஆயிரம் கலம் நெல் மூன்றே மாதத்திலே விளைய வழி இருக்கிறது என்று சொன்னேன். இனமாக எரு தர சர்க்கார் சம்மதிக்கவில்லை" என்று பேசினார். 4 கோடி ரூபாய் "நமது காந்தி மகான் கையில் உள்ள கைராட்டினம்" என்று இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகப் பாடிய பிறகும், வளராமல் ஜவஹர், சுபாஷ், ஜெயப்பிரகாசர், லோஹியா, அருணா, போன்றவர்களின் கருத்தையும் கவராமல், கரத்தாலும் தீண்டப்படாமல், உள்ள ராட்டைக்குத் தரப்படுகிறது என்றால், இதனை "பட்ஜட்" என்று கூறுவதை விட "பாபுஜிக்கு" கடிதம் என்று கூறலாமே! ஆடைக்கு நெருக்கடி என்ற சாக்காவது இப்போது கூறப்படுகிறது, இன்னம் ஓரிரண்டு ஆண்டுகளிலே, கதர், மில் நூலால் நெய்யப்பட்ட கைத்தறித் துணி மில் ஆடை ஆகியவைகளுடன் போட்டியிட முடியுமா? ஏன் இந்த வீண் செலவு? நாடெங்கும் உள்ள காங்கிரஸ் பிரசாரகர்கள், வீடெங்கும் படையெடுக்கும் காங்கிரஸ் ஏடுகள், வீட்டுக்கொரு ராட்டை இருக்கும்படி செய்யட்டுமே! 4 கோடி செலவிலா "காந்தி மகானின்" கைராட்டை காப்பாற்றப்பட வேண்டும்! "மகானின்" உபதேசத்தை விட, "பணம்" அவ்வளவு தேவைப்படுகிறதா அந்தத்திட்டத்துக்கு? அப்படியானால் அது உருப்படுமா? பொய்க்கால் குதிரை, வேடிக்கைக்குப் பயன் படும், சவாரிக்கு உதவாது. இந்தப் பொய்க்கால் குதிரைக்கு 4 கோடி! ஏன்? காந்தியாரைக் களிப்புறச்செய்ய.

பூரணமதுவிலக்கைப் பிரகாசம் மந்திரி சபை செய்யவில்லை என்று ஆச்சாரியார் கூறி முடிப்பதற்குள் பாபுஜீ! கதருக்கு 4 கோடி மான்யம் தந்திருக்கிறேன் என்று பிரகாசம்காரு கூற விரும்புகிறார். அது தவிற, இந்த விரயத்துக்கு வேறு காரணமே காணோம். ஆலை மில் மூடிக்கிடக்கிறது, வாங்கி இருக்கலாம். வெளியே போக வேண்டிய வெள்ளைக்காரர்களின் கரத்திலே உள்ள ஆலைகளை வாங்கி இருக்கலாம் நாலு கோடி ரூபாயை, வருமானம் தரக்கூடிய எத்தனையோ வகையில் செலவிட்டிருக்கலாம்.

இப்படிப் பல குறைபாடுகள் மலிந்திருப்பதற்குக் காரணம், பிரகாசம் மந்திரிசபை, மக்களை மட்டும் கவனித்து பட்ஜட் தயாரிக்க முடியாதபடி மாம்பலத்தார் உண்டாக்கி வைத்த நிலைமைதான்.

இந்த நிலைமையை உண்டாக்கி வைக்க உதவிய "கல்கி", மக்களின் மீது மகத்தான அக்கரை காட்டி, பட்ஜட்டின் போக்கைக் கண்டித்திருக்கிறது, கண்டித்ததோடு விடவில்லை, ஆச்சாரியார் இருந்திருந்தால் என்னென்ன நேரிடும் தெரியுமோ என்று சர்க்கரை கஞ்சியும் வார்க்கிறது.

வரவுக்குமேல் செலவு செய்கிறார் பிரகாசம். ஆச்சாரியார் காலத்திலே வரவும் செலவும் கச்சிதமாக இருந்ததாம்! யாருக்குத் தெரியாது ஆச்சாரியார் விதித்த வரிகளும், சிறிய துறைமுகங்களுக்கு என்று இருந்த நிதியைக் கரைத்ததும். கடன் வாங்கியதும். "இரண்டரை ஆண்டு இருந்தார், பதவியில், போடாதவரி, ஜனவரி பிப்ரவரி தான்" என்று தமிழர் கூறினது யாருக்குக் கவனமில்லை.

பொறுப்பில்லா பட்ஜட், பயங்கர பட்ஜட், அரோகரா பட்ஜட்—என்று "கல்கி" கூறும் அதே வாசகங்கள் ஆச்சாரியாரின் பட்ஜட்டுக்கு, அற்புதமாகப் பொருந்துமே! யோசித்துப் பார்க்கட்டும்.

விற்பனை வரி போட்டார் ஆச்சாரியார். பணம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற அக்கரை காட்டினாரே தவிற, போடுகிற வரி உப்புக்கும் மிளகாய்க்கும் உள்ள சாமான் அத்தனைக்கும் போடுகிறோமே, ஏழைகள் தலைக்குத்தானே சுமையாகும் என்று பொறுப்புடன் எண்ணினாரா? "வியாபாரி தருகிறான் உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம்?" என்று ஜனங்களைக் கேட்டார்; வியாபாரியைப் பார்த்து "ஏனப்பா கூச்சலிடுகிறீர்கள், சாமான் வாங்குபவனிடம் வசூலித்து கொடுக்க வேண்டியதுதானே உங்கள் வேலை நீங்களா தரப்போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். இது பொறுப்புள்ளவரின் போக்கா? இஷ்டப்பட்ட நேரத்தில் இருதயத்தைக் கழற்றி வெளியே வைத்துக் கொள்பவரின் போக்கா? யோசிக்கட்டுமே கல்கி, நேரம் இருக்கும்போது? பெயர், விற்பனைவரி! தருவதோ விற்பனை செய்யும் வியாபாரி அல்ல, வாங்குகிற ஏழை மக்கள்! எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சியுடன் போடப்பட்ட வரி இது! கல்கி, (கண்ணீருக்குப்பதில் பன்னீரைக் கண் இரப்பையில் தெளித்துக் கொண்டிருக்கும் என்று எண்ணுகிறோம்) கசிந்து கண்ணீர்மல்கி, எழுதுகிறது.

"அரைப்பட்டினிகிடந்து பிராணனைக்கொடுத்து பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு சம்பளம் உயர்த்தப் போகிறார்களா? இல்லை!"

உண்மைதான்; இன்னம் உயர்த்தவில்லை. ஆனால் ஆச்சாரியார் தம்முடைய ஆட்சிக்காலத்திலே உயர்த்தினாரோ, ஒரு எட்டணாவாவது? இல்லையே!

தலைக்குமேல் வளர்ந்து இரவு பகல் உழைத்து உயிரை விடும் கிராம உத்யோகஸ்தர்களுக்குச் சம்பளம் உயர்த்துகிறார்களா? இல்லை"

உண்மை! உயர்த்தவில்லை. உயர்த்தத்தான் வேண்டும். உத்தமர் ஆச்சாரியார் உயர்த்தினாரோ ஊராண்டபோது? இல்லை! கல்கியின் கண்களிலே நீர் வந்ததோ? இல்லை! கல்கியே இல்லை, 'விகடம்' இருந்தது!

சொற்ப சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு பட்டணங்களிலே பரிதாப வாழ்வு நடத்தும் கீழ்த்தர சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்களுக்கு ஏதேனும் சௌகரியம் உண்டா? அதுவும் இல்லை!

உண்மை! சௌகரியம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் சௌகரியம் உண்டாக்க ஆச்சாரியார் முயற்சித்தாரா? இல்லை! சௌகரியம் கிடக்கட்டும், அவர்களுக்குக் கௌரவமாவது அளித்தாரா? இல்லை! வெள்ளைக்கார அதிகாரிகளுக்கு அதிகச் சம்பளம் தருவதும், எங்களுக்குக் குறைவாகத்தருவதும் தருமமா, முறையா என்று கேட்டபோது, ஆச்சாரியார் தம்முடைய அருமையான கதை கூறும் வித்தையைத் துணைக்கு அழைத்துச் சொன்னார்' "வெள்ளைக்கார அதிகாரிகள் குரோடன்ஸ்போல' ஆகையால் அதிக ஜலம் தெளிக்க வேண்டும் நம்மவர்கள் பனைமரம்போல எப்போதோ ஓர் சமயம் மழைபெய்தால் போதும் என்றார். ஆச்சாரியார் அளித்த பட்டம் (உவமானத்துக்காக) பனைமரம்!

நாலே ஜில்லாவிலா மது விலக்கு? என்று கேட்கிறது கல்கி, இனி எட்டே ஜில்லாவிலா மதுவிலக்கு என்று கேட்கும். கேட்கட்டும், ஆனால் இரண்டரை வருஷத்தில் ஆச்சாரியார் நாலே ஜில்லாவில் மதுவிலக்கு ஏற்படுத்தினதையும், முதலாண்டிலேயே எட்டு ஜில்லாக்களில் பிரகாசம் மந்திரிசபை மதுவிலக்குசெய்திருப்பதையும் கவனத்தில்வைக்கட்டும்—ஆகவே பிரகாசம் பட்ஜட்டைக் கண்டிக்கும் சாக்குடன் சாக்காக, ஆச்சாரியாருக்கு அர்ச்சனை நடத்துவதுகண்டு, தமிழர்கள் ஏமாறமாட்டார்கள் என்பதைக் கல்கி உணரட்டும்.

"பொது ஜனங்கள் சாப்பிடுகிறசோற்றில் மண்ணைவாரிப் போடவில்லை என்பது உண்மை தான்.

சென்னை மாகாண வாசிகளை எல்லாம் தலைமொட்டை அடிக்கும்படி உத்தரவு போடவில்லை என்பது உண்மை தான். அவர்களைச் சுண்ணாம்புக்காளவாயில் போடச் சொல்லவில்லை [illegible]தும் உண்மைதான். இதற்காக [illegible] நாம் சந்தோஷப்பட்டு நன்றிபாராட்ட வேண்டியது தான்'; என்று கிண்டல் செய்கிறது [illegible]கி. இப்படிப்பட்ட அக்கிரமக்காரியங்களைக்கூட, பிரகாசம் மந்திரி சபை செய்யக்கூடும் செய்யாது இருக்கிறதே அதற்காக நன்றி கூறவேண்டும், என்று நையாண்டி செய்கிறது கல்கி. நமக்கு—தமிழருக்கு—ஒரு சந்தோஷம், பிரகாசம் மந்திரிசபை ஆயிரம் தமிழரைச் சிறையில் தள்ளவில்லை! தாலமுத்து நடராஜனைச் சாகவைக்கவில்லை! ஏன் செத்தனர் என்று கேட்டதற்கு படியாதவர்கள் ஆகவே இறந்தனர் என்று சட்டசபையிலே பரிகாசம் பேசவில்லை, வெப்ப காலத்தில் 60 வயது சென்ற பெரியாரை பெல்லாரி சிறைக்கு அனுப்பலாமா என்று கேட்டதற்கு, வெய்யில் உடம்புக்கு நல்லது என்று விகடம் பேசவில்லை, வந்தேமாதரம் பாடுவோம், கேட்க இஷ்டமில்லாவிட்டால் போ வெளியே என்று சட்டசபையில் பேசவில்லை, கேளாக் காதைக் காட்டவில்லை, சட்டசபை அங்கத்தினர்களை கொட்டாவி விடுகிற நேரம் தவிர மற்றச் சமயத்தில் வாய்திறவாது இருக்கும்படிச் செய்யவில்லை, ஏதேது! இனி முஸ்லீம்கள் செலூன்களில் கூடப் பங்கு கேட்பார்கள் போலிருக்கிறதே என்று கேலி பேசவில்லை, ஷவுகத் அலிக்கு மரண அனுதாபத் தீர்மானமா, அதை இந்த மாகாணச்சட்ட சபையிலே கொண்டுவர வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று உதாசினமொழி பேசவில்லை, இத்தகைய பல காரியங்களை, துணிவுடன், விளைவுபற்றிக்கவலைப்படாமல், தமிழரின் மனம் புண்படப் புண்படச் செய்த 'புண்ய புருஷர்' ஆச்சாரியாரின் ஆட்சியிலே, இருந்த "கேடுகள்" இன்று பிரகாசம் மந்திரி சபையிலே இல்லை. எனவே நன்றி செலுத்துகிறோம்; நன்றிசெலுத்தும் நேரத்திலேயே நாட்டுக்கு நினைவூட்டுகிறோம், எந்தக்காரணத்தைக்கொண்டும், நன்றி பெறுவதற்கான பாத்யதையை ஆச்சாரியார் பெறவில்லை. அவர் ஆட்சிக் காலத்திலே நாம் கண்டது, அறுபட்ட தாலி, சிறைபட்ட பெரியார், மூடப்பட்ட ஆலைமில், திணிக்கப்பட்ட இந்தி, அவமதிக்கப்பட்ட மக்கள், சிறையில் தாய்மார்கள்! ஆம்! தமிழர் அதனை மறக்கமாட்டார்கள். மறப்பவர் தமிழராகார்.

திருக்கழுக்குன்றம் ராஜராஜேஸ்வரி தியேட்டரில்
18-8-46 ஞாயிறு இரவு 9-30-க்கு
★ "சந்திரோதயம்" ★
தோழர் காஞ்சி அ. க. [illegible]வேலர் தலை[illegible]
கட்டணம் (வரியுள்பட) ரூ. 5[illegible]

சென்ற வாரத் தொடர்ச்சி:

★ ரங்கோன் ராதா! ★

சௌமியன்.

தூக்கமயக்கத்தைத் தெளியவைக்க, என் முகத்திலே பன்னீர் தெளிக்கும்படி பரிவுடன் பேசிய என் கணவர், நான் கர்ப்பவதியாக இருக்கிறேன் என்ற செய்திகேட்டு ஆனந்தமடைந்திருக்கவேண்டியதுமுறை. ஆனால் அவரோ, என்னைத் தலைமுழுகி விட்டதாகத் தெரிவித்தார். பெண்ணின் வாழ்க்கை இப்படி ஒரு ஆணின் ஆசாபாசத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கும் கொடுமையையார் எண்ணிப்பார்க்கிறார்கள். மகனே! உன்னைப் போன்ற உத்தம குணம்படைத்தவர்கள் உலகில் மிகமிகக் குறைவு. உன்மனம், என் அழுகுரல்கேட்டுப்பதைபதைத்தது. உள்ளே ஓடிவந்து, என்னை அடித்தமுரடனிடம் சண்டைக்கும் நின்றாய். ஆனால் பொதுவாக ஆடவர்கள் இவ்விதம் செய்யமாட்டார்கள். அதனால் ஆண்கள், இரக்ககுணமே அற்றவர்கள் என்று நான் கூறுவதாக எண்ணாதே. நாய் பூனை, இவைகளிடம், கூட இரக்கம் காட்டும் ஆடவர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட கருணைகாரர்கள் கூட, மனைவியைப் புருஷன் அடித்துத் துன்புறுத்தும் பொழுது குறுக்கிட்டுத் தடுக்கமாட்டார்கள். அவன் பெண்ஜாதியை அவன் அடிக்கிறான், நாம் எப்படி அவனைத் தடுக்கமுடியும். போடா உன்வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு என்று அவன் சொல்லிவிட்டால் நாம் முகத்தைஎங்கே கொண்டுபோய்வைத்துக்கொள்வது என்று இப்படி உப்பசப்பற்ற பேச்சுப்பேசிவிட்டுப் போவார்களேயொழிய, பெண்ணை இப்படி இம்சிக்கலாமா என்று கேட்க முன்வரமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலே தான் பெண்கள் வாழ்கிறார்கள். என்நிலைமையும் அதுதான். உன் அப்பா கலியாணமான சிலகாலம் வரை, காட்டிய அன்பும் அக்கரையும், எனக்கு மகிழ்ச்சியை மட்டுமல்ல, ஒரு புதுநம்பிக்கையையும் கொடுத்தது. மற்றவர்களைப் போல இவர் முரடரல்ல, கண்ணியம் வாய்ந்தவர், நம்மிடம் அமோகமாக அன்பு வைத்திருக்கிறார், ஆகவே இவர் நம்மை மிகவும் பிரியமாக நடத்துவார். நம் வாழ்விலே துன்பம் இராது என்று நம்பினேன். மற்றக்குடும்பத்துப் பெண்களைப் போல கசங்கிய கண்ணினளாக இராது, களிப்பால் மலரும் கண்களாகவே நமக்கு எப்போதும் இருக்கும் என்று நினைத்தேன், அவருடைய சொல்லும் செயலும் எனக்கு அவ்விதமான நம்பிக்கையைத் தந்தது. தங்கம், என் வாழ்க்கையிலே குறுக்கிடும் வரையில் அவர், என்னை அன்புடன்தான் நடத்தி வந்தார். பாபம்! தங்கத்தை மட்டும் குறை கூறிப்பயன்என்ன? உன் அப்பா, பேராசைக்கு ஆட்படும் வரை, என்னை அன்பாகத்தான் நடத்தி வந்தார். பேராசை பிடித்ததும் என்னைச் சித்திரவதை செய்யலானார்.

தலைமுழுகி விட்டேன் என்று அவர் எழுதிய கடிதத்தைப்பற்றி, நானாக என் அப்பாவிடம் கூற முடியுமா? துளசிதான் அந்தப்பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள். அப்பா, துடிதுடித்தார். மடையன், முட்டாள், என்றெல்லாம் திட்டினார்; என்னமோ உளரி இருக்கிறான், அவன் எழுதினதற்கு அர்த்தமே இல்லை என்றார். எனக்கு ஆறுதல் தருவதற்காக அவர் அவ்விதமெல்லாம் பேசினாரேயொழிய, உண்மையிலேயே அவர் அந்தக் கடிதத்தால் அடைந்த வேதனையை அவருடைய முகம் தெளிவாகக் காட்டிற்று. முடிவில் நானே போய் அவனைக் கண்டித்துவிட்டு வருகிறேன், இரண்டு நாள் நீ இங்கே தனியாக இரு, வந்து விடுகிறேன் என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார். இந்த முறைதான் சரியானது என்று துளசி ஆமோதித்தாள். எனக்கு என்னசெய்வது, எது சிறந்த முறை என்று தெரிந்து கொள்ளவோ புரிந்து கொள்ளவோ முடியவில்லை. ஒரேதிகைப்பு. இரண்டு நாள் கழித்து, அப்பா திரும்பிவந்தார். என்னப்பா விஷயம்? என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன். ஒன்றுமில்லையம்மா! அவன் ஒரு மடையன். என்னமோ ஒரு [illegible]மான பைத்யக்காரச் சந்தேகம் [illegible]ண்டிருக்கிறான். ஏதிது என்னடா [illegible]டுத்தனம் என்று கேட்டால், விழி[illegible]. ஒரே குழப்பம். ஒழியட்டும், [illegible]பட்ட புத்தி உள்ளவர்கள்தாமா [illegible]வேண்டுமேயொழிய நா[illegible] [illegible]ப்பமுடியாது எ[illegible] அவன் கிட[illegible] கவலை? நீ அந்த வீட்டுக்கு எஜமானி, என்ன செய்து விடுவான் அவன்; சும்மாவிடு வேணு நான் என்று என் அப்பா பேசினார். அவர் சொன்னது சமாதானமா, தீர்ப்பா, குற்றச்சாட்டா என்று தெரியவில்லை. உன் அப்பாவிடம், ஏதேதோ பேசிப்பார்த்திருக்கிறார், அவர் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்திருக்கிறார், தன்னால் ஒன்றும்சாயாமல் போனதை மறைக்க என் தகப்பனார், ஏதோ பேசித்தீர்க்கிறார் என்பது தெரிந்தது. என் மனதிலே இருந்த குழப்பத்திலிருந்து ஒரு புது உறுதி பிறந்தது. நேரே வீடு போவது, என்னை அவர் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும், தைரியமிருந்தால், "என் மனைவி விபசாரி, அவளை நான் விலக்கி விட்டேன்" என்றும்சொல்லட்டும், என்னை ஊரார் தூற்றுவார்கள், சகித்துக் கொள்கிறேன் ஆனால் அதே போது, ஊருக்குப் பெரியவர், கௌரவமான குடும்பம், செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்தவர் என்று புகழப்படும் இவரையும், எதிரே இல்லாவிட்டாலும், தலைமறைவாக ஏளனம் செய்யும், அதனால் வரும் இழிவையும் அவமானத்தையும், என்னை இம்சித்ததற்குத் தண்டனையாக அவர் அடையட்டும், என்று எண்ணினேன். பூஜை, பூஜாரி. பேய், எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை. துளசியின் அன்பு மொழிக்கு மட்டும், கொஞ்சம் சிரமத்துடன் சமாதானம் கூறவேண்டியதாயிற்று. அப்பாவை அழைத்துக்கொண்டு, வீடுவந்தேன். பேயோட்டிக் கொள்வதற்காகவென்று நான் வீட்டிலிருந்து கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டபோது, சாதுவாகத்தான் சென்றேன். பிறகு எதற்கும் பயப்படாதவளாக, வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். அடக்கம் பெண்களுக்குப் பூஷணம் என்பார்கள், நான், அதன்படித்தான் நடந்து வந்தேன். கிராமத்தை விட்டு மறுபடியும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோதோ, அதிகாரி என்ற முறையிலே புகுந்தேன். இனி அடக்கஒடுக்கம், பரிவு பாசம், இவைகளை நான் ஏன் கொள்ள வேண்டும்? புருஷனின் குரலைக்கேட்டாலே பயந்து, அவர் காலால் இடும் வேலையைத் தலையால் செய்துதீரவேண்டும் என்று நான்இருப்பானேன்? அடங்கி ஒடுங்கி இருந்து பார்த்தாகிவிட்டது. அவருடைய மனம் கோணாமல் நடந்து பார்த்தாகிவிட்டது. கொடுமைகளைத் தாங்கிக்கொண்டேன், இழிவைப் பொறுத்துக்கொண்டேன், சித்திரவதை செய்தார் சகித்துக்கொண்டேன். இவ்வளவுக்கும் பிரதிப்பலன் என்ன பெற்றேன்? தலைமுழுகிவிட்டேன்என்று அவர் எழுதிய கடிதந்தானே! புருஷனிடம் இடிபட்டு அடிபட்டு, இம்சைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, பெண் எதைப்புகழாகப்பெறுகிறாள்? அவள்உத்தமி, பத்தினி, பதிசொல் கடவாதபாவை, என்ற பட்டங்களைத்தானே! எனக்குத்தான் என் கணவர் விபசாரிப் பட்டம் கட்டிவிட்டாரே, இனி, பத்தினி, உத்தமி என்ற பட்டம் கிட்டும் என்பதற்காக நான்ஏன் பாடுபடவேண்டும்? கொஞ்சமும் இரக்கமின்றி என்னைத் "தலை முழுகிவிட" அவருக்கு மனம் இடந்தந்தான பிறகு, நான், ஏன் சாதுவாகஇருக்கவேண்டும்? இருந்துதான் நான் என்ன சுகத்தைக் காணப் போகிறேன்? எனவே ஓர் புதிய உறுதியுடன் வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தேன். உலகறிய என்மீது குற்றம் சாட்டி, அதற்கு ருஜு காட்டி, என்னைவீதியிலேவிரட்டட்டும், அதுவரையில், இந்தவீட்டில் நான் ஆட்சி செய்வேன், அவரை ஆட்டிப் படைப்பேன், என்று திட்டமிட்டேன். வீட்டுக்குள் நுழைந்ததுமே, புதியமுறையில் வேலை துவக்கினேன். நான்உள்ளே வந்தபோது, அவர் வீட்டிலே இல்லை. அப்பா, என்னைத்தனியாக விட்டுப் போகவிரும்பவில்லை. நானாகவே, அவரை போகச்சொன்னேன். வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டேன், எங்கே அவர்? எத்தனை மணிக்கு வெளியே சென்றார்? யார் கூடச்சென்றார்? என்று மளமளவென்று கேள்விகளை அதிகாரத்தோரணையில்பூட்டினேன்; அவ்வளவு உரத்தகுரலிலேயும் முடுக்காகவும் நான் அதுவரைபேசிஅவள் கேட்டதில்லை, ஆகவே அவள் கொஞ்சம் [illegible]ச்சரியப்பட்டாள். ஒருவேளை "பேய் பேசுகிறது" என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டிருப்பாள்.

"என்னடி சமயல் இன்று?" என்று கேட்டேன். அவள் சொன்ன பண்டங்கள்யாவும் அவருக்குப் பிரியமானவை. உடனே அவைகளை மாற்றினேன். அவருக்குப்பிடிக்காத வெண்டைக்காயைக் காரக்குழம்பு வைக்கச்சொன்னேன். அவருக்குக்கொத்தமல்லித் துவையல்பிரியம், அதைச்செய்யவேண்டாம் என்று உத்திரவுபோட்டேன். கீரைத்தண்டு ஒரு பதார்த்தத்திலே சேர்ந்ததா என்றுசலித்துக்கொள்வார் அவர், அதைக்கூட்டு செய்யச்சொன்னேன். அவருக்கு 'இரசம்' இல்லாவிட்டால், சாப்பாடு பிடிக்காது, அன்று அது தேவையில்லை என்றேன். தயிருக்குப்பதில் மோர், தலைவாழை இலைக்குப்பதில் பொத்தல் ஆலைஇலை, நெய்வாடை அடிக்கும் "ரகம்" இப்படி, சமயற்கட்டிலே என்போர், துவக்கப்பட்டது. சாப்பாடு தயாரானதும், வேலைக்காரியைப் பரிமாறச்சொல்லிச் சாப்பிட்டுவிட்டு, உள்ளே படுத்துக்கொண்டு, "நான் நாலுமணிவலர தூங்கி ஆகவேண்டும். இடையிலே எழுப்பாதே. தூங்கி எழுந்திருப்பதற்குள் காப்பி தயாராக இருக்கட்டும்" என்று உத்திரவு போட்டுவிட்டு, மெத்தைமீது வழக்கமாகப்போடுவதைவிட அதிகத்தலையணைகள் போட்டுக்கொண்டு, படுத்துக்கொண்டேன்.

பகல்ஒருமணிக்குமேல் அவர் வந்தார். கூடத்திலே, என்சாமான்கள் கிடந்தன. அதிலிருந்துதெரிந்துகொண்டிருப்பார், நான் வந்திருக்கிறேன் என்பதை. பைத்யக்காரமனுஷர், நான் எந்தக்கோலத்திலே வந்திருக்கிறேன், என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

"எங்கே, ரங்கம்?" என்றுவேலைக்காரியைக்கேட்டார். எங்கே ரங்கம்? முன்பெல்லாம், எதிரே நிற்பாள், கையில் தண்ணீர் செம்புடன், முகத்தில் சந்தோஷத்துடன்; சாப்பிட்டிருக்கமாட்டாள்! எங்கே ரங்கம்? வந்துபாரேன்! இதோ இருக்கிறாள் ரங்கம்; வெல்வெட்டுத்தலையணை தலைக்கும் காலுக்கும் போட்டுக்கொண்டு, ஒய்யாரமாக, கண்களைப்பாதி அளவுக்கு மூடிக்கொண்டு வெற்றிப்புன்னகையுடன், கட்டிலின்மீது படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்! தூக்கம் பூரணமாக வரவில்லை, வரச்செய்கிறாள். பதினொரு மணிக்குச்சாப்பிட்டாள். கொஞ்சநேரம், கதைப்புத்தகம் படித்தாள், படுத்தபடி. தூக்கம் வருவதுபோலிருந்தது. புத்தகத்தைக்கீழே வீசிஎறிந்தாள், எவனோ கதாசிரியன், உத்தமிகளின் இலட்சண விளக்கத்தை எழுதி இருந்தான், அதிலே, இதோ, படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள், எங்கே இருக்கிறாள் ரங்கம் என்று கேட்கிறாயே; எங்கே இருப்பாள், ஒருசெல்வக்குடும்பத்திலே பிறந்து, செல்வவானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவள், பகல் 1-மணிக்கு?, தோட்டத்துக்குத்தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருப்பாளா, நெல் குத்திக்கொண்டிருப்பாளா, அடுப்பு ஊதிக்கொண்டிருப்பாளா? வேலைக்காரிசமைத்தான், வேளையோடு சாப்பிட்டாள், ஒய்வாகப்படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நாலு மணிக்கு எழுந்திருப்பாள், காப்பி சாப்பிடுவாள், ஒரு அரைமணிநேரம் தோட்டத்திலே உலவுவாள், பிறகு கோயிலுக்கோ, கோமளம் கோகிலம் குந்தளம் போன்ற சினேகிதி வீட்டுக்கோபோய் வருவாள் பொழுதுபோக்காக! இப்படி எல்லாம் நான் கூறினேன், என் எதிரே இருந்தபெரியநிலக்கண்ணாடியில்தெரிந்த என் உருவத்துக்கு. அவர் கூடத்திலே, வேலைக்காரியைக் கேட்டார், "எங்கே ரங்கம்!" என்று.

மகனே! முன்பு அவர் எங்கே வேலைக்காரி? என்று என்னைக்கேட்பார். இப்போது, வேலைக்காரியைக் கேட்டார், எங்கே ரங்கம்? என்று. "அம்மா உள்ளே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னாள் வேலைக்காரி. பிறகு அவள் தான், சாதம் போட்டாள். சமயற்கட்டிலே நடந்த சம்வாதம் எனக்குச்சங்கீதமாக இருந்தது.

"இதென்ன சனியன், வெண்டைக்காய் ஏன் செய்து தொலைத்தாய்"

"அம்மாதான்................."

"என்னவாம் அம்மாவுக்கு? அம்மா! துவையல் எங்கே?"

"செய்யவில்லை"

"செய்யவில்லையா?"

"ஆமாம், அம்மா வேண்டாம் என்றார்கள்"

"இதென்ன பெரிய இழவு! இது என்னவீடா, சுடுகாடா?

பேஷ்! சபாஷ்! அற்புதம்! என்றுகூவலாமா என்று தோன்றிற்று எனக்கு, அவருடைய பதைப்பான பேச்சைக் கேட்டு. எதையோ தூக்கிக்கீழே வீசுகிற சத்தம் கேட்டது. "நான் என்னங்கசெய்வது? அம்மா ...." என்று அழுகுரலில் வேலைக்காரி பேசுகிறசத்தம் கேட்டது. பிறகு, கூடத்திலே வந்து உலவிக்கொண்டே பேசலானார், உன் அப்பா.

"இந்த வீட்டிலே மனுஷன் எப்படி வாசம் செய்யமுடியும்? பேயைப்பெண்டாகக்கொண்டால் இந்தக் கதிதான்" என்றார். சிலவிநாடிகள் பேச்சு இல்லை, காலடிச் சத்தம்மட்டும்தான் கேட்டது.

"மங்களம்! இதோபார் இப்படி இனி, இங்கே இதுபோல நடக்கக்கூடாது" என்றார். மங்களம் என்ன செய்வாள்? எஜமானிபோடும் உத்திரவின்படி நடக்க வேண்டியவள் தானே!" அம்மா சொன்னாள் அம்மா சொன்னாள்என்றுசொல்லி வீட்டைக்குட்டிச் சுவராக்கக்கூடாது. அம்மாவுக்கு இங்கே யாரும் இந்த அதிகாரமெல்லாம் தரவில்லை. தெரிகிறதா? இந்தவீட்டிலே என் இஷ்டப்படிதான் சகலமும் நடக்கவேண்டும். ஜாக்ரதை. தோலை உரித்துவிடுவேன்" என்றார் மிரட்டலாக. தோலை உரித்துவிடுவேன் என்றாரே தவிர, யாருடைய தோலைஎன்பதைக்கூறவில்லை. கூறத்தைரியமில்லை. வேலைக்காரி பதில் ஏதாவது பேசினாலாவது அவர் கோபத்தை வெளியேகக்கிவிட்டு நிம்மதிஅடைந்திருப்பார். அவள் பேசாமல் இருக்கவே, அவருடைய கோபத்துக்கு வலிவு அதிகரித்தது. அந்தக்கோபத்தை நாற்காலிமேல் காட்டுகிறார், விசிறியின்மேல்காட்டுகிறார், தெருக்கதவின்மீது வீசுகிறார், கடைச்சிறுவன் மீதுகாட்டுகிறார், தோட்டக்காரன்மீது போடுகிறார், கோபத்தை எங்கெங்கோ பாய்ச்சுகிறாரேதவிர, ரங்கத்தின்மீதுவீசத் தைரியமில்லை. ரங்கம், உள்ளேதான் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறாள், கூடத்திலே குதிக்கிறார், கூவுகிறார். உள்ளே நுழைந்து ஒருவார்த்தைகேட்கமுடியவில்லை. கேட்டிருந்தால் எரிமலை வெடித்திருக்கும். நெடுநேரம் இவருடைய "திட்டுகளைக்" கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரி, 'நான் யார் பேச்சைக்கேட்பது. அம்மா ஒருவிதமாகச் சொல்கிறார்கள், நீங்கள் அதற்கு நேர்மாறாகச் சொல்கிறீர்கள், நான் யாருடைய அதிகாரத்துக்கென்று அடங்கிநடப்பது" என்று கெஞ்சும் குரலில் பேசினாள். ஐயோபாவம், நம்மாலே அவளுக்குக்கஷ்டம் வருகிறதே என்று ஒருவிநாடி யோசித்தேன், பிறகு, மனதைத்திடப்படுத்திக்கொண்டேன், செ! வேண்டுமானால், அவளுக்குத்தனியாகச்சமாதானம் சொல்லிக்கொள்ளலாம், ஆனால் அவள் கஷ்டப்படுகிறாள் என்பதற்காக, நமது போர்முறையை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடாது, இந்தப்போர் முறை, வெற்றி தருகிறது, ஆகவே இதனைத்தொடர்ந்து நடத்தவேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன். தன்கோபத்தை எங்குகாட்டுவது என்று தெரியாது திண்டாடிய, என்கணவர், கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம்கடைக்குப்போய்விட்டார். முன்பெல்லாம், சாப்பிட்டானதும் மூன்றுமணி வரையில் படுத்துத்தூங்குவார், நான்காப்பிபோட்டுக்கொடுத்தான பிறகுதான் போவார். சாப்பிட்டு அரைமணி நேரமாகவில்லை, ஓடினார் கடைக்கு. நான் ஒய்யாரமாகப் படுத்து உறங்கினேன். அவரும் நானும் பழையநாட்களிலே, ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துவந்தோமே, அப்போதுஎனக்கு இருந்த சந்தோஷம் ஒருவிதம், அவருடன் "போரிடுவது" என்றுதிட்டமிட்டு, படைஎடுப்பின் துவக்கத்திலேயே அவர் தோற்று ஓடினபோது நான்கொண்ட சந்தோஷம் வேறோர்விதமாகஇருந்தது. எனக்கு இந்த இரு சந்தோஷங்களின் வகைகளை விளக்கச் சரியாகத் தெரியவில்லை, ஆனால் இரண்டும் வேறு வேறு வகை என்பதில்மட்டும் சந்தேகமில்லை. இனிப்புப்பண்டங்களிலேயே, இனிப்பளிக்கும் முறையிலும் இனிப்பின் தன்

(3-ம் பக்கம் பார்க்க)

பத்து, எட்டு ஆகிறது!

—[வில்லாளன்]—

பத்து அவுன்சு அரிசி தருகிறார்கள், இதுபோதாது என்று மக்கள் கூறிவந்தனர்.

ஆகஸ்ட் 4-ந்தேதியிலிருந்து, சென்னை காங்கிரஸ் மந்திரிசபையினர், இந்தப் பங்கீட்டு அளவிலே ஒரு மாற்றம் செய்யும்படி, உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். பத்து அவுன்சு இனிக்கிடையாது. எட்டு அவுன்சு அரிசிதான் தரப்படும். இரண்டு அவுன்சு குறைக்கப்படுகிறது.

ஏன்? உணவுப் பொருள் கைவசமிருப்பது, அவ்விதம்! அளவு குறைக்கப்படுகிறது, ஆகவே மந்திரி சபையைக் கண்டிக்கிறோம் என்றுகூற அல்ல, இதை எழுதுவது. உணவுப்பொருளைப் பற்றிய பிரச்னையின் பொது உண்மைகளை, மக்களுக்குக்காட்டவும் 'தேசியக்கரம்' பட்டுவிட்டாலே, பட்டமரம் துளிர்விடும், பாலை பூந்தோட்டமாகும்என்று மக்கள் நம்பினார்களே, நம்பும்படி செய்யப்பட்டார்களே, அது தவறு என்பதை எடுத்துக் காட்டவுமே இக்கட்டுரை தீட்டப்படுகிறது.

இதிலே, இன்று ஏற்பட்ட உணவு நெருக்கடி ஒரு திடீர்ப் பிரச்னை அல்ல; நெடுநாட்களாகவளர்ந்து வரும் நோய் இது, என்பது விளக்கப்படுகிறது.

"நமது உணவு நிலைமை" உணவுக்கட்டுப்பாடு "உணவுப்பங்கீடு" "கோதுமை பக்குவம்" என்றெல்லாம் பலப்பல சஞ்சிகைகளில் எத்தனையோ விதவிதமான விநோதக் கருத்துக்களைத் தாங்கிய கட்டுரைகளைப்பார்க்கிறோம் படிக்கின்றோம். நிறுத்திவிடுகிறோம். அதுகூடாது! சிந்திக்கவேண்டும்.

உணவு உணவு என்று சொல்லுகிறார்களே, எதைத்தான் சொல்லுகிறார்கள்! உணவுக்கு ஏதாவது அர்த்தம், அளவு இல்லையா? கேட்பார்கள்சிலர். கேட்கவேண்டும். உணவுக்கு அர்த்தமும் உண்டு. அளவும்உண்டு, அதற்கான பட்டியலும் பலபத்திரிக்கைகளிலேகாணலாம். சங்கரய்யரைக் கேட்டால் குழைவாய் வடிக்கப்பட்ட பச்சரிசிச்சாதமும்,பருப்புமுருங்கையும் சேர்ந்த சாம்பாரும், பாவற்காய் கறியும், கொத்தவரங்காய் துவட்டலும், அவரைப் பொரியலும் மாங்காய் பச்சடியும், நல்ல விளாங்காய் அல்லது வேப்பம்பூ ரசமும், எலுமிச்சம் சாறிட்டுத் தாளித்துக் கொட்டிய தயிரும். ஒருகிண்ணத்தில் நெய்யும் சேர்ந்து கிடைத்துவிட்டால், "அதக்கு, போஜனம்" என்பார். ஆனால், குலாம் காதரைக்கேளுங்கள். அவர் சொல்வார் கறிப்பிரியாணியும், கோழி முட்டையும் கிடைத்துவிட்டால் "பஹுத்அச்சாஹை" என்பார். நடேசசெட்டியாருக்கு திருக்கைமீனும் சற்றுக்காரக்குழம்பும் கிடைத்துவிட்டால்,'வெகுதிருப்தி.' ஆம்! இவர்கள் சொல்வதெல்லாம் உணவு தான். இதுமட்டுமல்ல,மைசூர் போண்டவானாலும் டில்லி பாதுஷாவானாலும், சிக்கன் பொடிமாஸானாலும், மட்டன் பப்சானாலும் எல்லாம் உணவுதான். உண்பதைத்தான் உணவு என்று அழைக்கிறோம். மாமிசஉணவு பிற உணவு என்று பிரித்தும் அழைக்கிறோம்.

தின்பதையெல்லாம் உணவென்றாலும், கொள்வதெல்லாம் கொடுக்குமா உடல்வளம்என்றகேள்வியை எழுப்பவேண்டும். "கொடுக்காதப்பனே!" என்றுதான் பதில்கிடைக்கும் உணவைப்பற்றி உயரிய அறிவு பெற்றோரிடமிருந்து. ஏன்? உடலுக்கு வெப்பமும்தேவை, வீரியமும்தேவை, ஆனால் அத்துடன் நோயும், பிறவும் அணுகினால் அதை விரட்டிடும் வளமையும் வேண்டுமல்லவா? இதற்கு எங்குஇருக்கிறது நமக்கு சக்தி? உண்ணுகின்ற பொருள்களிடத்திலிருந்து தான் பெறமுடியும். மாவுப்பொருளும், கொழுப்பும் வெப்பம்தரும் வேலையைச் செய்கின்றன. புரதம், சக்தி தரும் பணியை ஏற்றுக்கொள்கிறது. நோயின் படையெடுப்பை முறியடிக்க வைடமின் வீரனாக விளங்குகின்றது. ஆகவே அவை மூன்றும் மிகமிக அவசியமானது. இவை அத்தனையும்.சேர்ந்து வேலை செய்யத் தண்ணீர் தேவை, விஞ்ஞான புத்தகத்திலே போட்டிருக்கிறார்களே 'ஜலம்' அதுவேண்டும்.

இதைப்பெற ஒருபொருளைஉண்டால் முடியுமா? ஒன்றிலே ஒரு பொருள் அதிகமிருக்கலாம். வேறொன்றில் இன்னொருபொருள் குறைவாக இருக்கலாம். உருளைக்கிழங்கிலே மாவுப் பொருள்மிகுதி, நல்லெண்ணெயிலே புரதம்குறைவு, பழத்திலே வைடமின்உண்டு. இதைப்பெறவேண்டுமானால் நாம் இவைகளை எல்லாம் சேர்த்து உண்ணவேண்டும். ஆகவேதான் நாம் இங்குகுறிப்பிடும் உணவுஎன்னும் வார்த்தைக்குக் 'கலப்புணவு' என்று பொருள் கொள்ளுகிறோம், உணவு என்றால் இத்தகைய கலப்பிற்குக் கணக்குண்டு

சாதாரணமாக மாமிசம் உண்ணாத ஒருவனுக்கு உண்மையாக உடல்வளர்ச்சிக்கும்,உள்ள மகிழ்ச்சிக்கும் உரியதான உணவுகளைக் கொடுக்கிறேன். படியுங்கள்.

	உணவுப் பொருள்	அதன் அளவு (அவுன்சில்)
1.	அரிசி	15
2.	பருப்புவகை	3
3.	கீரைகள்	4
4.	காய்கறிகள்	6
5.	எண்ணெய்நெய்	2
6.	பழங்கள்	2
7.	பால்	8

இதுதான்சரியான அளவு, ஆனால் அதன்படி உண்பார் இல்லை, இருப்பார்கள் இரண்டொரு கூட்டத்தார், பணம் படைத்தவர், வசதி பெற்றவர். நாம் அந்தபட்டியலிலே சேர்ந்து இருந்ததும் இல்லை, சேரவும்முடியாது. அதுவும் திராவிட நாட்டுத்திராவிட மக்கள் இந்தக் கணக்குப்போட்ட சோற்றைக் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு வேறு பலக்கணக்குண்டு. நாம் உழைப்பவர்கள், உழைப்பவர்களுக்கு ஏது உருசிமிக்க உணவும், உண்டுகளைதீர்க்கப் படுத்துப்புரள திண்டு மெத்தைகளும். குந்தவே கூரைபோட்ட வீடும், சற்று வெப்பந்தழுவிய கூழும் கிடைத்து விட்டாலே போதாதா? பருப்பும், சோறும் அதுவல்லாவிட்டால் கூழும் மீன் குழம்பும் கிடைத்துவிடும். பாலும், பழமும் பார்த்ததேகிடையாது.

கந்தன்உழைப்பாளிதான். தினம் எட்டணு, எந்தப் பாடுபட்டாவது கொண்டு வருவான், வராவிட்டால் வழிபார்த்தே நிற்கும் குப்பாயிக்கும், அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மூன்று வயது முருகனுக்கும் வாட்டம்ஏற்படாதா? அதைப்பார்த்தச்சகிப்பது யார்? அவன்வீட்டுக்குவேலைசெய்த இடத்திலிருந்துபோகும்பொழுதே கணக்குப் போடுவான். கிடைத்தது பன்னிரண்டணு! இதில் மூலக்கடைக்கு நாலணு, இதை எப்படி அவனிடம் சொல்வது, வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்கார முனிசாமிக்கு என்று தான் சொல்லவேண்டும், இருக்கும் எட்டணுவில் நாலணு ரேஷன் அரிசிக்கு, இரண்டணுமிளகாய் செலவு, மீதி ஒருஅணுவுக்கு காரக்கருவாடு, மிகுந்திருப்பதுஒரு அணு, அதில் அரையணு அந்த அழுமூஞ்சிப் பயலுக்கு பொரியுருண்டை, கடைசி இரண்டுகாலணுக்களுக்கு வெற்றிலை, புகையிலை என்று புள்ளிபோடுவான் தாளில் அல்ல, மனத்தில். தாளேது அவனுக்கு, இருந்தாலும் எழுதிப் பார்க்கவேண்டிய கணக்கா, அப்படியே வைத்துக்கொண்டாலும் எழுதத்தெரியுமா அவனுக்கு! இத்தகைய 'கந்தன்' பரம்பரை கவ்விக்கொண்டிருக்கிற நாடு, திராவிடநாடு, அரசாங்கப் பெயரில் சென்னைமாகாணம்!

உலகத்திலேயே உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இங்குதான் அரிசிக்குப்பட்டபாடு' அப்பப்பா! எங்கெங்கோ இருந்த மாவுக்கும் ரவைக்கும் 'மகத்துவம்' வந்துவிட்டது.

மிதமிஞ்சிய உணவு இருந்த காலத்தில்தான் இந்தியாவில்குறிப்பாகத் தென்னாட்டில் வளமில்லா உணவு உண்டனர். ஏன்? உணவில்லையா? உற்பத்திக்குறைவா? விற்பனையில் அதிகமா? என்று எண்ணிப்பாருங்கள். உணவு அளவு கடந்து கிடந்தநேரத்திலும் வளமாக உண்ணவில்லை. இதைத்தான் சர். ஜான்மெகாவும் சொன்னார். இன்று இந்தியரில் நூற்றுக்கு 34 பேர் நல்லுணவு கொள்கின்றனர். 41 பேர் அதைவிடக்குறைவாக,(கெடுதல்என்றுதான்சொல்ல முடியும்) உணவு கொள்கின்றனர். பாக்கி 20 பேருக்கும் என்றைக்கும்பஞ்சம்தான். தென்னாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நமது இனம் 20பேர் கணக்கில்தான் சேரும்! 34 பேர் கணக்கிலே சேரும் கூட்டம் ஊரிலே ஒதுக்கிடமும், உணவுண்ணும் இடத்திலே மறைவிடமும், படிக்குமிடத்திலேபாகுபாடு கேட்கிறதே அந்த இனம், சேரும். சோராமல்என்னசெய்யும்?கொடுக்க ஏமாந்த சோணகிரிகள் உண்டே!

இல்லாவிட்டால் வழங்குமா பழமொழி "பிராமணு போஜனப் பிரியா" என்று!

உணவு இல்லை. ஏன்? விளைகிறது. ஆனால் அது நமக்குப் பயன்படுவதில்லை. பட்டாளத்தாருக்கு அனுப்பி விடுகின்றனர். நம்மைப் பட்டினிபோட்டுப் பட்டாளத்தை வளர்க்கின்றனரா, என்ன அநியாயம் பாருங்கள் என்று பேசினர் போர்க்காலத்தில். ஆனால் அதற்கு முன்பே அறிஞர் இராதா கமால் முக்கர்ஜி சொன்னார் இந்தியமக்கள் தேவைக்குஉணவுபோதாதுஎன்று. பம்பாய்,சென்னை, வங்கம் ஆகிய மாகாணங்கள் நெல்விளையும் பூமியானாலும்பர்மா, சயாம், மலேயாமுதலியஇடங்களிலிருந்துஅரிசிவேண்டுமென்று கேட்டோம். போர்வந்தவுடன் போக்கு வரத்தும் நின்றுவிட்டது. ஆகவே பஞ்சமும், தேவையும் படர ஆரம்பித்துவிட்டது.

இந்திய உபகண்டம் ஒருவிவசாய பூமி. "முப்பதுகோடி சனங்களின் சங்கம்" என்றார்பாரதியார் 'முப்பத்து முக்கோடி மக்கள்" என்றார் பாரதிதாசன். ஆனால் அது ஆண்டுக்கு ஆண்டு வளரச்செய்கிறது என்பது கண்கூடு. ஆள் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க உணவு உற்பத்தியும் பெருக வேண்டுமா, வேண்டாமா? 1812ல் மக்கள் தொகை 208 மில்யன், 1941ல் 389 மிலியன், 1946ல் 450 மிலியனுக்குமேல் என்று அறிகிறோம். இதிலே விவசாய மக்கள் 65% இருந்தனர். (மிலியன் என்பது பத்து இலட்ஸம்) 1940ல் 75%ஆகிவிட்டனர்.

முன்னிருந்த நிலைமை இன்னும் சற்று விரிவாகக்காட்ட வேண்டுமானால் இதோ இந்த அட்டவணையைப் பாருங்கள். ஒரு ஆளுக்கு கிடைக்கும் நிலத்தின் கணக்கு இது. 1908—9 முதல் 1919—18 வரை ஒரு ஆளுக்கு 087 ஏக்கர். ஆனால் 1928—29 முதல் 1932-38 வரை 0.78 ஏக்கர். இதில்முழுநிலமும் இதிலே பயிரிடக்கூடிய நிலம் எவ்வளவு என்று பாருங்கள்.

மாகாணம்	ஒருவருக்கு பயிரிடும் நிலம்
அஸ்ஸாம்	.66 ஏக்கர்
வங்காளம்	.41 ,,
பீஹார்	.49 ,,
பம்பாய்	1.38 ,,
ம. மா.	1.44 ,,
சென்னை	.65 ,,
எல்லை.	.69 ,,
பஞ்சாப்	1.00 ,,
சிந்து	0.12 ,,
ஐ. மா.	.66 ,,
ஒரிஸா	.69 ,,

இதன்படி பாருங்கள் எவ்வளவு தண்டு நிலம் வறிதேகிடக்கும் என்று. காடுகள் என்பவை சில உண்டு. மொத்தத்தில் 2%க்குறைவு பழம் பயிரிடும் நிலம். இப்படி வெட்டிநிலம் பலப்பல கிடக்கின்றன. இதை எண்ணுவதும் கிடையாது நம்மக்கள், உணவு நெருக்கடிஎன்றவுடன் சீமான்கள் ஓலமிடுகின்றனர். உணவு உற்பத்தியைப்பெருக்க யாரும் எண்ணவில்லை. உணவைஅதிகமாக்குங்கள் (Grow more food) என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட சங்கங்கள் உண்டு. அவைகள் இந்த வேலைகளைச்செய்யத் தொடங்கின.

போருக்கு முன் மக்கள் இல்லாமையால் வாடவில்லை, இருப்ப... அதிகம், அதனால் வாடினர் என... பொருளாதாரப் பேரா... R. V. ...வ் கூறினர். ... கிடை...ருந்தும் இன்... இ...ளாந்தில் 1930—...

உறையூர்

எஸ். எம். எஸ். ஆர். பி.

சொந்தக்கைத்தறி கலர்புடவைகள் & 3-அகலம் தோத்திகள், சரிகை அங்கவஸ்திரங்கள்.

100, 80-நெ. நூலில் தயார் செய்யப்பட்டது. உத்தரவாதமுள்ள சாயம். உறுதியான—உடை, சுத்தமான—சரிகை, உயர்தரமான—ரகங்கள், நாணயமான விலைகள்.

S. M. S. R. பாலகந்தரம்,
கைத்தறி ஜவுளி வியாபாரம்,
34, பஞ்சவர்ணஸ்வாமிகோவில் தெரு,
உறையூர் p. o. திருச்சி.

பத்து, எட்டு ஆகிறது!

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

100 பேரானல், 1940—41ல் 115 ஆகிவிட்டனர். அதற்கேற்றபடி உணவு உற்பத்தியும் பெருகிவிட்டது. இங்கு அதுதான் இல்லை! 19, 10,லிருந்த நிலைமையைவிட 1938ல் உணவு உற்பத்தியில் வளர்ச்சி இருக்கத்தான்செய்தது. ஆனல் அது வெளிநாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் குறைவு.

வெளிஉலகில் விளைவை அதிகப்படுத்த எத்தனையோ பாடுபட்டுள்ளனர். அதன் பலன் என்னவோ குறைவுதான். ஒருசில ஆண்டுகள் முயற்சியின் பயனுய் அதிகரித்த விளைவினைப் பாருங்கள். குறிப்பாக ஆறுநாடுகளில் ஒரு ஏக்கருக்கு எவ்வளவுஎன்று.

நாடு	ஏகருக்கு கிடைக்கும் அறுவடை அரிசி
அமெரிக்கா	1481 bls
ஜப்பான்	2309 ,,
இத்தாலி	3000 ,,
ஈஜிப்து	2070 ,,
சைனு	1435 ,,
இந்தியா	832 ,,

நாட்டின் நிலையைப் பாருங்கள். நம் இந்திய உபகண்டத்தின் மாகாண நிலையையும் அறியுங்கள். இதையெல்லாம்காட்டுவதின்நோக்கம் யாதெனில் இவ்வளவு கிடைத்தும் பஞ்சம் ஏன்? பட்டினி ஏன்? என்றுகேட்கத்தான்.

மாகாணம்	ஏகருக்கு கிடைக்கும் அறுவடை அரிசி
ஒரிஸா	600 bles
அஸ்ஸாம்	720 ,,
பம்பாய்	800 ,,
வங்காளம்	880 ,,
சென்னை	1000 ,,

இவ்வளவும் கிடைக்கிறது. அதோடுமட்டுமல்ல, இங்குஒருநிலத்தில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட போகங்கள் உண்டு. அவைகளையும் கவனியுங்கள்.

மாகாணம்	இருபோக, முப்போக நிலங்கள்
பீஹார்	30°/.
ஐ. மா.	25°/.
வங்காளம்	21°/.
எல்லை	17°/.
சென்னை	17°/.
ம. மா.	13°/.
அஸ்ஸாம்	13°/.
சிந்து	10°/,
ஒரிஸ்ஸா	1°/.
பம்பாய்	4

இவைகளை நோக்கும்பொழுது நாம் இல்லாத நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று யாராவது கூறமுடியுமா? ஆனல், இல்லாதவர் நாடெல்லாம் எக்காளமீடுகிறது. அவைகளிடம் நாம்ஏங்கி நிற்கிறோம். நிற்கலாமா? கூடாதுதான். நிற்கிறோம். காலபலன் இவ்வளவு கடுமையானதற்குக்காரணம் அறியமாட்டார்கள்.

இருக்கிற நாட்டில் இருந்தும் இன்று இல்லாதவர்கள், ஏங்கிநிற்பவர், பிச்சையேற்பவர், என்ற அநாகரீகப் பெயருடன் உணவுத் தூதுகோஷ்டி'' அனுப்புகிறவர்களாக உள்ளோம்.

நாடு நல்லநாடு, விவசாய நாடு, வளமிக்க நதிகள் ஓடும் நாடு! காடு கரம்புபோக, ஆண்டிற்கு முப்போகம் தப்பாமல் தரும் நிலம் உண்டு. பயிரிடமக்களுண்டு, ஆனல் இங்கு பஞ்சம்!

அரசாங்க அயர்வு, தூக்கம் காரணமோ? என்று கேட்கத்தோன்றும். தூக்கந்தான், ஆனல் முழுத்தூக்கமல்ல, அரைத்தூக்கம்! ஏன் அப்படிச் சொல்லுகின்றேன். ஏதோ செய்துள்ளார்கள் அவைகளையும் சொல்லிவிடுகிறேன்.

நிலத்திற்குநீர்ப்பாய்ச்சக்கிணறுகள் வெட்டினர். $4\frac{1}{2}$கோடிச் செலவில் 2500 குழாய்க் கிணறுகள் வெட்டினர். இன்னுமோர் வகைக் கிணறுகள் சுமார் 17000 வெட்ட 2 கோடி செலவிட்டனர். நல்ல எருக்கள் வேண்டுமோ? அதற்கும் உதவினர்.

உதவியும் உருப்பட வழிஇல்லை, ஏன்? ஒரிஸாக்கதை நல்லபாடம் தரும்.

ஒரு ஆளுக்கு 16அவுன்ஸ், ஒரு சிறுவனுக்கு 8அவுன்ஸ்என்று அரிசி அளித்தால் மொத்தம் தேவைப்படுவது 1210000டன் அரிசியாகும். ஆனல் அங்குவிளைவு அவ்வளவு இல்லை, ஆகவே 25000 டன் அரிசி

(3-ம் பக்கம் பார்க்க)

நாம் இருவர்

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வற்றை உடனே செய்யும்படிக்கேட்டுக்கொள்கிறோம்'' என்ற சிறிய யோசனையுடன் கட்டுரைமுடிவடைகிறது. கட்டுரைமட்டுமல்ல, காரியமும் அந்த அளவோடு முடிவடைகிறது! ஏன்? அரசாங்கமே இதற்குக்காரணமாக இருக்கும்போது, பரிகாரம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? கல்விமந்திரியார் ஒரு பிராமணரல்லாதார். மந்திரிசபைக்கு மதிபுகட்டும் மகத்தான பொறுப்பை மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலையில் இருக்கும் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜர், ஐயரல்ல, சட்டசபையில் பெருவாரியாக உள்ளவர்கள், பிராமணரல்லாதாரே! ஆனல் அவர்கள் யாவரும் இந்த விஷயத்திலே அக்கரை கொள்ளாதாராகவேஉள்ளனர். பிராமணரல்லாத பெருங்குடித்தலைவர்களாகக் கொலு வீற்றிருக்கும், சர். சண்முகத்துக்கோ எத்தனையோ அலுவல் பாபம்!ராஜாசர் ராஜியகாரியாதிகளிலே மூழ்கி இருப்பார். திவான்ஜியாகிறார் சர். இராமசாமி. ஆலை, அறுபதுக்கு அறுபது, அழகியசேலை, நேர்த்தியானவேட்டி, நிம்மதியான இலாபம், இந்த அளவோடு நின்றுவிடுவார் கோவை இரத்தினசபாபதியார். பட்டத்தையும் பதவியையும் சுமந்து சுமந்து, வேறு எதற்கும் இலாயக்கற்றவர்களாகவே ஆகிவிட்டனர் பிராமணரல்லாதாரில் ஒரு பகுதியினர். பாரதமாதாமீது பாரத்தைப் போட்டுவிட்டனர், ஒரு பகுதியினர். மற்ருேர் பகுதியினர் பணமாதா! உன் அருளைத்தா, தா! என்றுபூஜைசெய்வதுடன் நின்றுவிட்டனர். இந்த இரண்டிலும் சேராது, வேதனைப்படும் இருதயங்களுக்கு, ஆறுதல் அளிக்கவேண்டுமென்று வேலை செய்து பார்க்கும், நாமோ, கண்டனத்துக்கு உரியவர்கள்! இந்நிலையிலே,வேண்டியனவற்றைச் செய்ய யார் இருக்கிறார்கள்? யார்?

பெருமூச்சு தவிர வேறு பதில் எங்கே? ஏது?

கல்வித்துறையின் நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது,மற்றத்துறைகளிலே, நாட்டுப்பழங்குடி பெருங்குடிமக்கள், அடிமைப்படுத்தப்பட்டு, அவதிப்பட்டு வதைவதிலே ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? நீதிநேர்மை, ஆகியவற்றிலேபற்று கொண்டுள்ள வாலிபர்களைக்கேட்கிறேன், அவர்கள்எந்தக்கட்சியினராயினும் சரி, இதற்குப்பதில் அளிக்கட்டும், இந்த நிலைமையை மாற்ருமுன்பு, விடுதலை முன்னேற்றம், பொதுநீதி, சமஉரிமை, ஆகிய உயர்ந்த இலட்சியங்கள் சித்திபெறுமா? நாட்டைப்பிடித்துக் கொண்ட வெள்ளைக்காரன், தன்னைக் 'கல்விமானய்' ஆக்கிக்கொண்டு, நம்மவர்களைத்தற்குறியாக வைத்துக்கொண்டு இருந்ததால் தானே, ஒன்றரை நூற்ருண்டுகள், அவனுடைய ஏகாதிபத்யச்சுறண்டல் யந்திரத்துக்கு நாம் பலியானேம். சிறுகூட்டமான வெள்ளைக்காரன் செய்த இந்தக்கெடுதியை, இங்கே உன்னதமானதும், ஒரு நாட்டின் உயிர்நாடி போன்றதுமான கல்வித்துறையிலே, ஒரு சிறு வகுப்பார்-ஜாதியால் உயர்ந்தோர்—சாஸ்திரத்தால் காப்பாற்றப்படுபவர்—தேசியத்தால் அணைக்கப்படுபவர்—அதாவது 'பார்ப்பனர் செய்துவருவதும்,ஏகபோக ஆதிக்கம் பெற்றுவருவதும், அந்த ஆதிக்கம்குறைக்கப்படவேண்டும், கல்விபெறும்வசதி அனைவருக்கும் சமமாகஇருக்கவேண்டும்என்றுகூறப்படும்யோசனைகள்உதாசீனம்செய்யப்பட்டுவருவதும், நியாயமா, இதைச்சகித்துக்கொள்வதும்,வளரவிடுவதும், நாட்டு நலனுக்கு உகந்ததா, என்பதை எண்ணிப்பார்க்கலாகாதா!

உள்ளம் நொந்து தோழியர்இருதயம் தீட்டிய கடிதம், இந்தச்சிந்தனையைக்கிளறுமாக. கல்வித்துறையின் நிலைமையை, நாட்டு விடுதலையில் நாட்டம் கொண்டுள்ள நண்பர்கள், தெரிந்துகொள்ள, இக்கடிதம் உதவட்டும் என்றே இதனை வெளியிட்டோம்.

"ஒருசுயநலச் சிறுகூட்டம்கட்டுப்பாடாய் இனஉணர்ச்சிகொண்டுகாரியங்கள் செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது'' என்று பிரசண்டவிகடன் எழுதுகிறது. தெரிகிறது! தெளிவாகத்தெரிகிறது. இருதயத்தைத் துடிக்கச்செய்யுமளவுக்குத் தெரிகிறது. தெரிந்து? "இதனை நாம் பலமாகக்கண்டிக்கிறோம்'' என்று பிரசண்டவிகடன்எழுதுகிறது. நியாயமான, அவசியமான செயல்.

அதைச்செய்தது, சற்று தைரியங்கூட. ஆனல், நாம்?—அந்த 'நாம்' என்பதில், உங்கள் பெயர் இருக்கிறதா? உள்ளத்தைத்தொட்டு பதில் கூறவேண்டுகிறோம், 'நாம்'' என்ற முகாமில், யாரார் இருக்கிறார்கள்? இந்த 'நாம்' தெளிவுபடுத்தப்பட்டால் போதும், ஒருகுலத்துக்கு ஒரு நீதி எனும் அக்ரமம் அழிந்துபடும். 'நாம்' யார்? ஏன், இது இன்னமும் புதைபொருளாக இருக்க வேண்டும்! அக்ரமத்தைக் கண்டு வாளாயிருப்பது, ஆண்மையின் அறிகுறியுமல்ல, நீதிக்கு உகந்ததுமல்ல, எனவே, வாலிபத்தோழர்களே, நீங்கள், எந்தக்கட்சியினராயினும் சரியே, இந்த 'நாம்' என்பதிலே சேருங்கள், பிறகு பாருங்கள், 'சுயநலச் சிறுகூட்டம்' தன் கொட்டம்அடக்கப்படும்என்பதை உணர்ந்துவிடும் காட்சியை. காங்கிரசிலே இருக்கும், வாலிபவீரர்கள் ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் உள்ளத்தையே, பிரசண்டவிகடன் எடுத்துரைத்திருக்கிறது. சுயநலச் சிறுகூட்டம் இன உணர்ச்சியுடன் கட்டுப்பாடாய் வேலைசெய்வதைக் கண்டிக்கும் உள்ளம் படைத்த உத்தமவீர இளைஞர்கள், காங்கிரசில் இருக்கிறார்கள், நம்முடன் உரையாடலின்போது, உறுதியும் அளிக்கிறார்கள். திராவிடகழகத்தின் சார்பிலே கூறுகிறோம், சுயநலச் சிறுகூட்டத்தின்ஆதிக்கத்தைஒழிப்பதற்கு ஏதேனும்செய்வதேவாழ்க்கையில் நாம் பெறும் பேறு என்று எண்ணிக்கொண்டுள்ள, எண்ணற்ற இளம் திராவிடர்கள்இங்கு உள்ளனர். ஒரு சிறுகூட்டத்தின் சுயநலப்போக்கையும்நடவடிக்கைகளையும் தெரிந்து, வெகுண்டு, அதனைக்கண்டிக்கத்துணிந்து, கண்டிப்பதோடு விட்டுவிடாமல், அந்தச் சுயநலத்தைக்கருவறுக்கவேண்டும் என்று எண்ணும் எண்ணற்ற நேர்மையாளர்கள், இருவேறு இடங்களிலே, காங்கிரசிலும்” திராவிடர் கழகத்திலும், இருந்து வருகிறோம். இருசாராரும், ஏன், இதுபோன்ற ஒருமித்த கருத்தினைக்கொண்டிருந்தும் ஒன்றுகூடிஇதுபற்றிக் காரியமாற்றக்கூடாது என்று கேட்கிறோம்? ஏன், கல்வித்துறையிலே காட்டப்படும், ஒருகுலத்துக்குஒரு நீதி எனும் கொடுமை களையப்பட வேண்டும் என்ற முரசுகொட்டிட, 'நாம் இருவர்' ஒன்று சேரக்கூடாது? எந்தெந்தக்கட்சியிலே அதுவரைஇருந்திருந்தாலும் சரியே, மீண்டும் எங்கெங்கே சென்று தங்குவதானலும் சரியே, எப்போது, நாட்டுப்பழங்குடி,பெருங்குடிமக்களை ஒரு சிறுசுயநலக்கூட்டம் கொடுமைப்படுத்துகிறதோ, அப்போது 'நாம் இருவர்'' ஒன்று சேர்ந்து நின்று, நீதி கோருவோம் உரிமை கேட்போம், உரிமைக்காகப்போரிடுவோம், என்று நிலைமை இருக்குமானல், நாட்டிலேநயவஞ்சகநாடகம் நடத்துவார்களா! முடியுமா? எனவே, இந்த அநீதியை அழிக்க, சுயநலக்கும்பலின் சதிச்செயலை முறியடிக்க, நாம் இருவர் ஒன்று சேரவேண்டும். அப்போது பிறந்தகுடிக்குச்செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தவராவோம் என்பதுமட்டுமல்ல, நாட்டிலே, பொதுநீதியை நிலைநாட்டியவர்களாவோம். ஆகவே,கேட்கிறேன் அங்கும் இங்கும் உள்ள அன்பர்களை, அநீதியைவெறுக்கும்தோழர்களை, அக்ரமத்தைக்கண்டிக்கும் வீரர்களை, நாம் இருவர் ஒன்றுகூடுவோமா? இந்த அன்பழைப்புக்குச் சம்மதம் கிடைக்குமா என்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். கிடைக்குமா?

[illegible] by C. N. Annadurai, M.A., at "Dravida Nadu" Press, 317-319 Hodgsonpet, Conjeeveram.